XXI. évfolyam 15. szám Ára: 1 forint 1965. április 15

Toncz Tibor rajza

— *Mi az, Joe? Washingtont hallgatod?*

— *Igen. Szeretném megtudni, hogy mit keresünk mi itt Vietnamban...*

OLVASÓINKHOZ

A Ludas Matyit előállító színes rotációsgép teljes generáljavítása miatt lapunkat körülbelül fél évig más nyomdatechnikai eljárással kell előállítanunk.

Toldi Miklós a Szent István körúton

„Hé, paraszt, melyik út vezet itt Budára?"

NAGY EBÉD UTÁN

Phű, fáj az ember gyomra!
Az arca lassan elborul,
figyel a fájdalomra;
szürke, fakó a bőre,
szemhéja fáradtan lehull,
morog, az ágyra dől le.
Az életkedve nulla,
a bifsztek úgy ijesztgeti,
mint ismeretlen hulla,
s úgy néz a legszebb nőre,
mintha rossz gyomrával neki
enni kéne belőle.

Ui.

Ezért jó az üzemi ebéd,
vigyáznak rád, nem kapsz sokat,
nem raknak galádul eléd
negyedkilónyi húsokat.
A gyomrod jó, tehát tied
a nő, vidéki, avagy pesti,
de ne kívánd mindegyiket,
csak minden másodikkal kezdj ki;
a Tervhivatal is, lehet,
fennen dicséri ezen tetted,
hogy gyomrodat és nemedet
takarékosan üzemeltetted.

Török Rezső

Újra itthon

– Istenem, végre egy jó hazai falat!

Heti rab-viccünk

Zsoldos Sándor rajza

– De én nem akarok vidékre menni!

SZILÁNKOK

KÖNNYELMŰSÉG

A fiatal lírikusról mesélik, hogy rém könnyelmű fráter. Minden versét nőkre költi.

HÁROM KÍVÁNSÁG

A feleségem esküszik, hogy álmában megjelent egy csodatevő tündér és közölte: három kívánságát hajlandó teljesíteni.

– És mit kértél? – érdeklődtem kíváncsian.

– Hogy ne legyen smucig... Teljesítsen legalább négy kívánságot.

PÉNZ

Tóth és a felesége nem tudtak megegyezni, hogy kinél legyen a pénz. Ezért közös megegyezéssel már a fizetés napján elköltik az egészet.

TERVEZÉS

Jó barátomat, X. tervezőmérnököt papírlapok fölé hajolva, mély töprengésben találtam.

– Mit tervezel? – kérdezősködtem.

Gondterhelten válaszolt:

– Áttértem a családtervezésre.

ÖNKISZOLGÁLÓ

Bementem az önkiszolgáló élelmiszerüzletbe. Kezembe ragadtam a drótkosarat, kiválasztottam a nekem szükséges árut, a pénztárnál fizettem. Távozás előtt így szóltam magamhoz: Legyen szerencsém máskor is!

Utána elkértem a vásárlók könyvét, és gyöngybetűimmel beírtam: „A rendkívül udvarias, figyelmes kiszolgálással nagyon meg vagyok elégedve!"

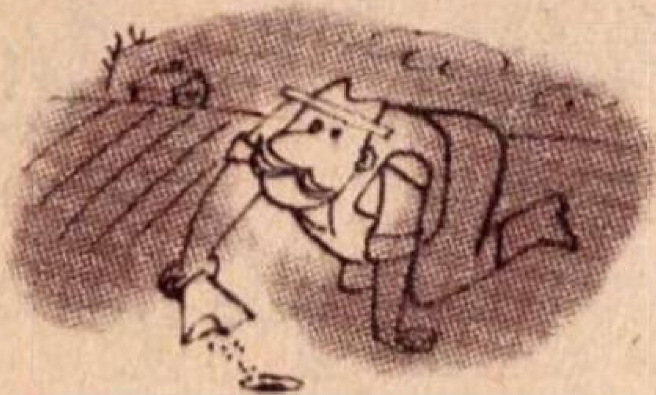
(g—os)

SOK HŰHÓ SEMMIÉRT

Bicskei lakos vagyok. A múlt héten felszólítást kaptam a helyi tanácstól, hogy vasárnap reggel nyolc órára jelenjek meg a határ kijelölt pontján, pocokirtás céljából. Hozzak magammal törülközőt és szappant, hogy a mérgező anyag szétszórása után megtisztálkodhassam.

Tudva, hogy az úgynevezett „egérkár" milyen nagy veszteségeket okozhat a gabonaföldeken, a kitűzött időpontban haladéktalanul megjelentem a szóban forgó helyen. Vagy ötszázad magammal.

Mérgezett kukoricadarával rakottan megérkezett időközben a termelőszövetkezet kocsija is. Míg társaim újságpapírból formált tölcsérekkel sorba-

álltak municióért, én harci láztól fűtötten odafurakodtam a hadműveletet irányító tanácsi dolgozóhoz:

– Tessék mondani, sok itt a pocok?

– Egyetlenegyet sem talál a környéken – hangzott a válasz. – Szerencsére az idén a mi határunkban elvitte őket a pestis.

– De hát akkor miért mozgósítottak bennünket?

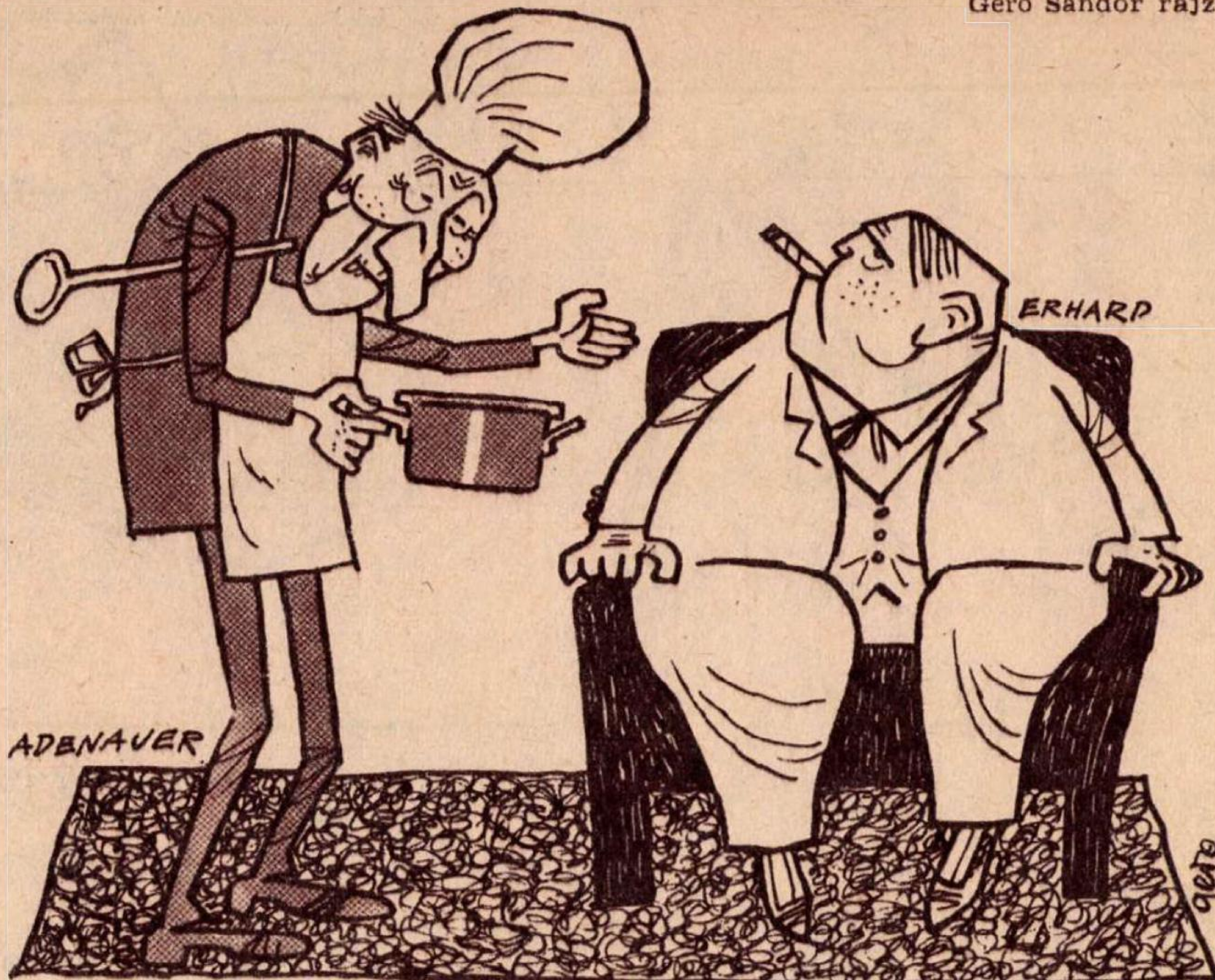
– A pocokirtást felülről rendelték el. Ezenkívül már csak azért is végrehajtjuk, hogy ha netán aszály miatt rossz lenne a termés, ne vádolhassanak azzal: ez azért következett be, mert elmulasztottuk a pocokirtást.

És mi jártuk csatárláncban a mezőt, szórtuk a jobb sorsra érdemes kukoricadarát az elhagyatott tavalyi pocoklyukak köré, mert akik felülről elrendelték a mezei pockok irtását, nem hívták fel külön a bicskei illetékesek figyelmét: a pockot lehetőleg csak akkor irtsák, ha van!

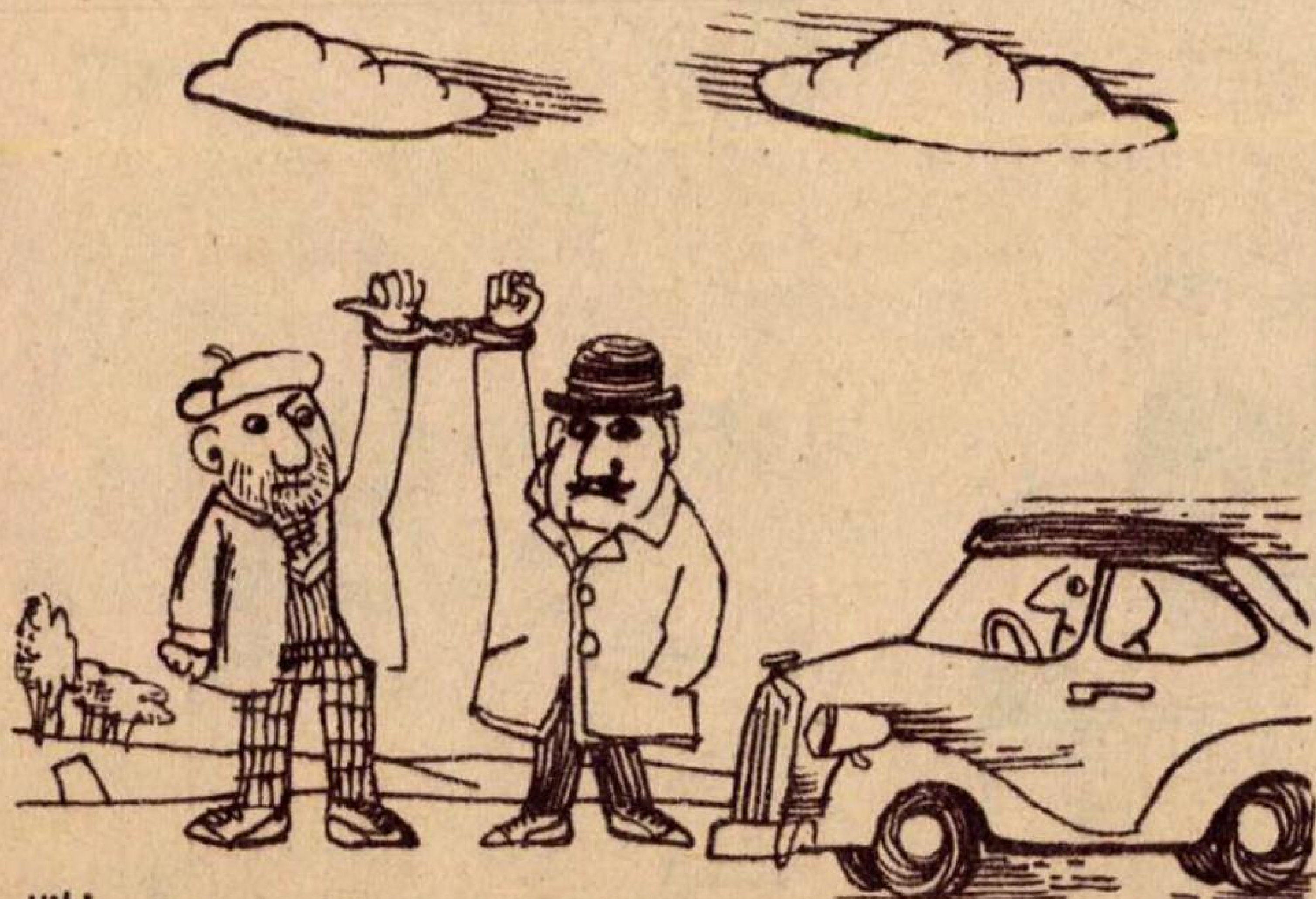
Egy csalódott bicskei pocokirtó

CDU-kongresszus Düsseldorfban

Gerő Sándor rajza

– Mondd, Konrád, mivel etetjük a hallgatóságot?
– Maradt egy-két hidegháborús szólamom, azt felmelegíthetem ...

BESOROLÁS

Távoli ismerősöm, Zámori Z. Oszkár szemében a géniusz lángja lobogott, amikor találkoztam vele az Almássy téren. Már nem volt menekülés. Megragadta a zakómat, és szenvedélyesen magyarázni kezdett:

– Amint tudja, hosszabb ideig a vendéglátóiparban dolgoztam. Ez adta meg az ötletet tervezetemhez, melyet most juttattam el a felsőbb hatóságokhoz. Elképzelésem az, hogy a jövőben kategorizálják a hivatalokat is. Legyen osztályon felüli, elsőosztályú, másodosztályú, harmadosztályú hivatal. Az osztályon felüli hivatalban rendkívül udvariasan szolgálják ki az ügyfelet. A benyújtott kérvényeket, igényléseket kötelesek huszonnégy órán belül, pozitív eredménnyel elintézni. Az elsőosztályú hivatalban szintén legyen fontos az udvariasság, de már egy-két torz grimasz az ügyfél felé, némi blazírtság, kevéske gorombaság, esetleg orrfricskázás megengedhető. A benyújtott kérvények egy hét alatt elintézendők, de elveszett vagy elfektetett aktákért nem kötelesek felelősséget vállalni. A másodosztályú hivatalban kezeljék az ügyfelet kissé fölényesen. Kérése elintézése felől hagyják a legnagyobb bizonytalanságban. Az sem árt, ha átkozódva távozik. Az utolsó kategória a harmadosztályú hivatal. Itt az ügyfélnek nem köszönnek, nem állnak vele szóba, minden gorombaság megengedhető, sőt, kötelező. A benyújtott kérvények, igénylések semmi körülmények között sem intézhetők el. A hivatalok osztálybesorolása, akárcsak a vendéglátóiparban, feltűnő helyen kifüggesztendő. Ez az elképzelésem — fejezte be érde-

kes tervezetének ismertetését Zámori Z. Oszkár.

— De hiszen akkor mindenki az osztályon felüli hivatalba jár majd, ahol huszonnégy órán belül elintézik ügyes-bajos dolgait — vetettem közbe.

Zámori Z. Oszkár fölényesen nézett rám:

— Mondtam, hogy a vendéglátóiparból indultam ki. Az osztályon felüli hivatal csak az első hetekben lenne valóban osztályon felüli, később már ott is kidobhatnák az ügyfeleket! — jelentette ki értelemtől csillogó tekintettel.

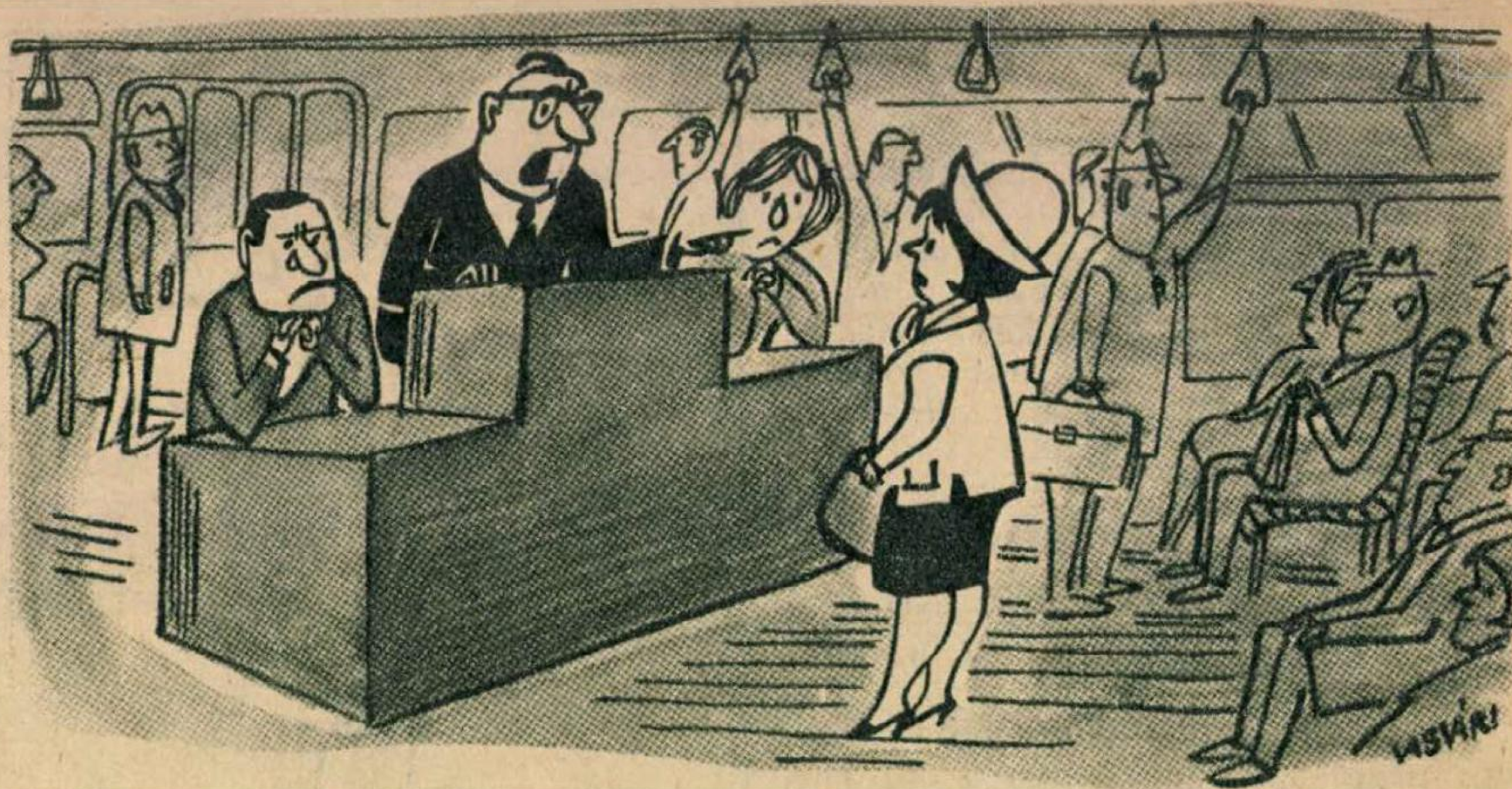
Galambos Szilveszter

Szenvedély

Helyszíni tárgyalás

Vasvári Anna rajza

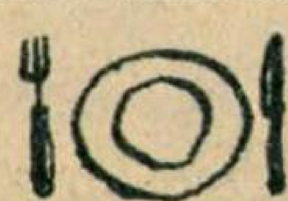

– Úgy? Szóval nem tudta, hogy ez egy kalauz nélküli kocsi?!

Az is valami...

– Pedig határidőre elkészült!...

 A korszerű étlapért

(HOZZÁSZÓLÁS)

Karcolatot olvastam nemrégiben a Népszabadságban az éttermek étlapjairól. Pontosabban arról, hogy miként kellene elnevezni az ételeket korszerűen. Engem ez a kérdés már régóta foglalkoztat. Miért készül egy ponty például Orly-módra? Mennyiben Holsteini egy rostélyos, és mitől Villa Franca? A szakácstudomány persze érti a tolvajnyelvet, előttem is világos, hogy az elnevezések az ételművészet egy-egy jelentős alakjának vagy konyhájának emlékét őrzik, de mégis, miért ne lehetne a ma elemózsiáját a ma fogyasztójához szóló, értelemszerű meghatározásokkal illetni?

Az alábbi kis névadó ünnepséget rendeztem, elképzelt új étlapomon:

Lenne például:

„Sertéssült OTP-módra". *(Két kezes állítása alapján lehet csak elhinni, hogy a burgonyaköret nem tegnapi.)*

„Tanácstag-erőleves". *(A levesnek semmi ereje nincsen, csak leves.)*

„Borjúpaprikás Karinthyasan". *(Egyenesen kacagtató, hogy milyen kevés hús van a nokkedli mellett.)*

„Vigadó-rostélyos". *(Csak akkor szabad megrendelni, ha van idő a várakozásra.)*

„Napidíjas túróscsusza". *(A túróscsuszából ki van spórolva a tejfel, a túró, a zsír, a szalonna és a tojás.)*

„Albérleti palacsinta". *(A kalkulációban benne van két bécsiszelet ára is.)*

„Trösztölt sertésmáj". *(Sertésmáj, összevonva marhamájjal.)*

„Rántott szelet építőipari módra". *(A panírozás alatt lötyög egy kis hús.)*

„Nyúlgerinc, à la MÉH". *(A legnagyobb óvatossággal fogyasztható, mert a nyúl teli van söréttel.)*

„Bográcsgulyás alacsonyabb beosztásban". *(Tegnapról megmaradt pörkölt, bő lére eresztve.)*

„MTI halászlé". *(Tájékozott vendég ebben az étteremben nem rendel halat.)*

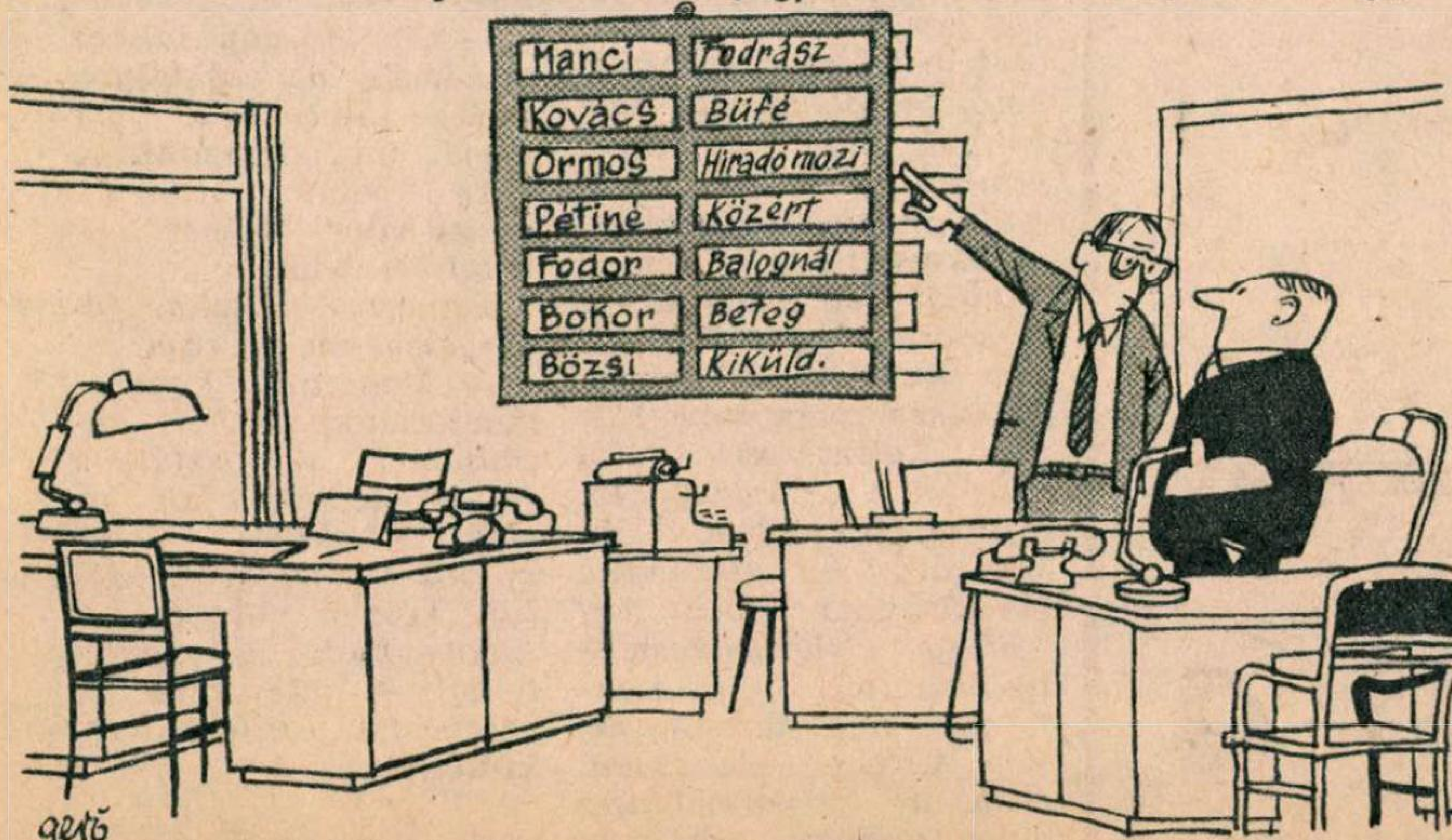
„Vezércikk-java egybesütve". *(Csak hozzászólni lehet, megenni nem.)*

„Kisiparostál". *(Öröm, hogy egyáltalán van még az étlapon, előre kell rendelni, és utána szépen megköszönni a pincérnek.)*

(somogyi)

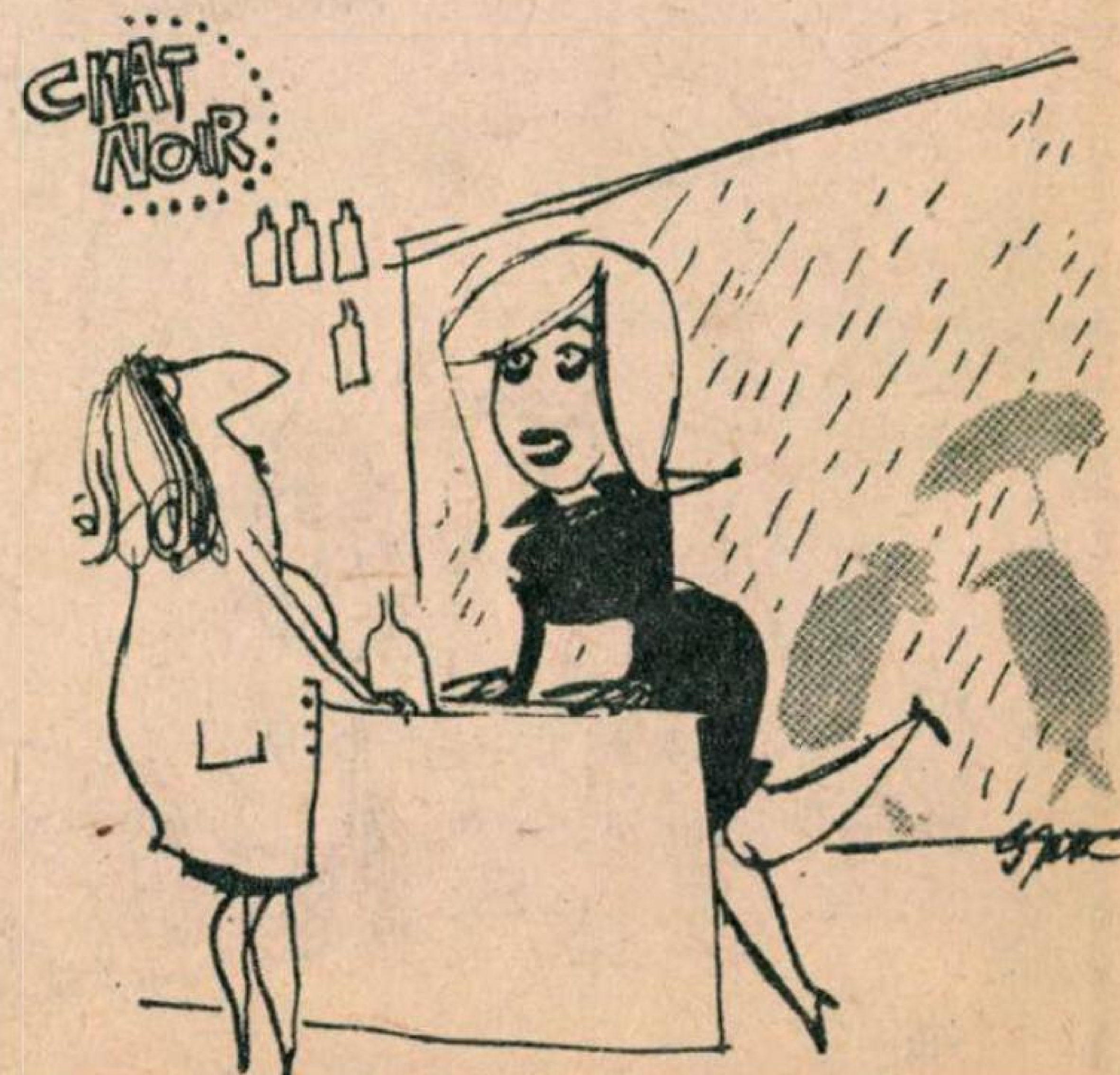
Javuló munkafegyelem

Gerő Sándor rajza

– Nálam rend van, én mindig tudom, hol tartózkodnak a beosztottaim!

Esős idő

– Kérek egy fél kiló szempillafestéket!

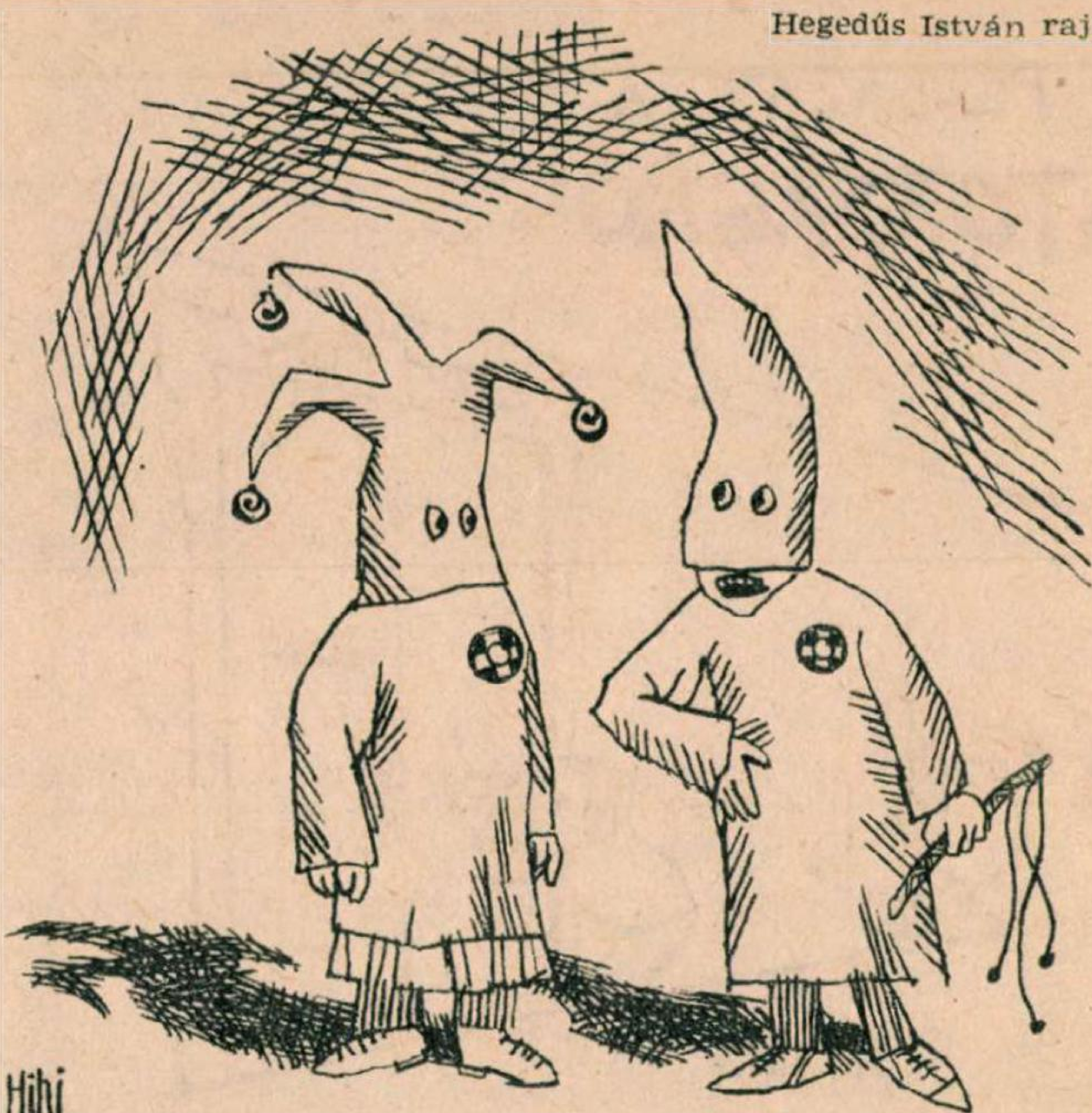
Szép havas kép ez
a Mátra alján,
jobbról a Kékes
orma oly halvány.
Erdő. Mögötte
gépkocsi zúg át,
a Galya ködbe
rejti a csúcsát.
Nézd azt a kertet,
benne kis tó van,
és az út mellett
betűk a hóban.
Egy ifjú írta
hólepte rögre:
„Szeretlek Irma
téged örökre...”
Ám jön a hajnal.
Naptüzű fények.
Néma sóhajjal
szép tavasz ébred.

Harmatos ágon
cinke dalolgat,
földön és fákon
hegy hava olvad.
Erdei zöldbe
öltözik minden,
hol az „örökre”?
Már nyoma sincsen!
...Ne bánd e szócskát,
ifjú barátom,
vannak padok, fák
bőven e tájon!
S ez lesz, amit még
— egy másik névvel —
többször is, mindég
újra bevésel!

Lovászy Márton

Hóbortos Klan-tag

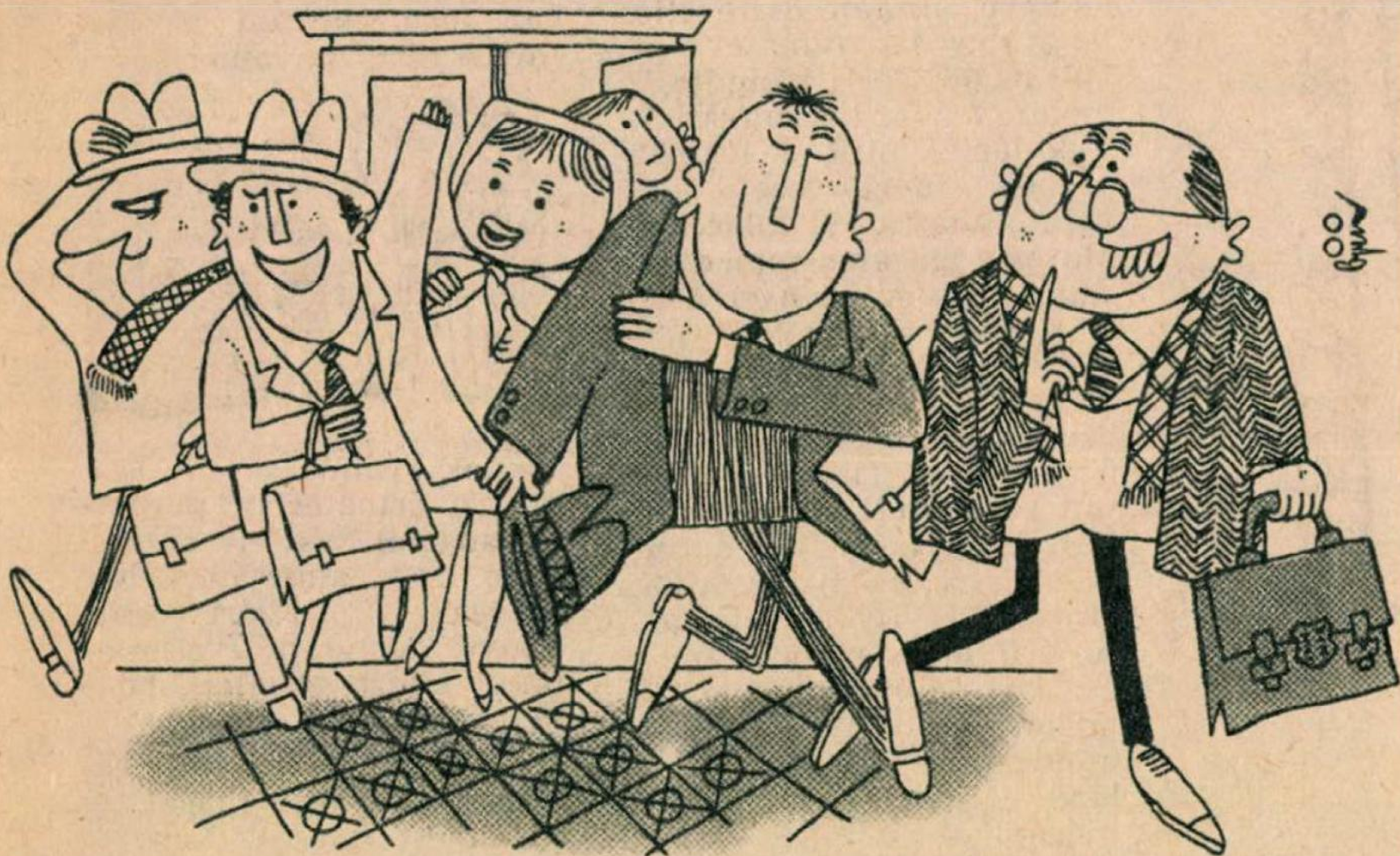
Hegedűs István rajza

– Mi az, kolléga, teljesen le akarja járatni a tekintélyünket?!

Elmaradt az ateizmusról szóló előadás

Balázs-Piri Balázs rajza

– Van isten!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Lapunk tizedik számában megjelent „Vigyázat, lopják!" című írásra válaszképpen levelet juttatott el hozzánk Schiffer Pál, az IBUSZ vezérigazgatója. Ebben elismeri, hogy a közönség panasza jogos volt, amikor az utazási prospektusokat hiányolta. A hiba oka az volt, hogy a nyomda többször elhalasztotta a prospektusok elkészítését. Végül is leszállították a programfüzeteket és azok most már az utazni vágyó közönség rendelkezésére állanak.

Tavaszi nagytakarítás

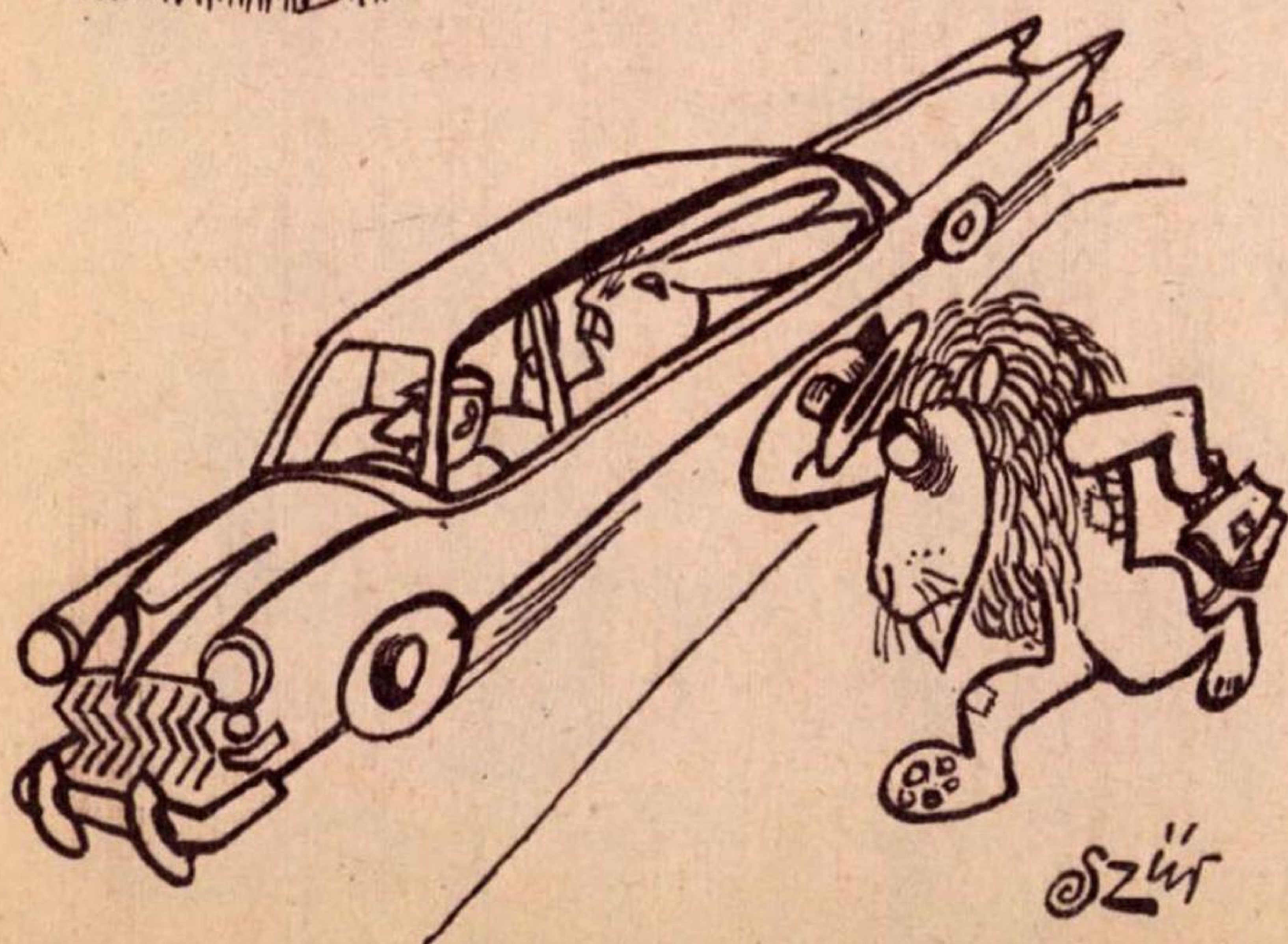
Dilemma

Szűr-Szabó József rajzai

Idegenforgalmi történet

A lány, lendületes mozdulattal a szoborra mutatva magyarázni kezdett a turistáknak:

— It is Petőfi's monument. He was the greatest Hungarian poet...

Az egyetem mellett időnként szívesen vállalt külföldi csoportokat. Remekül lehetett velük gyakorolni a nyelvet, no meg aztán jól jött a pénz is. Kalauzolt már szófukar íreket, fecsegő walesieket, és most ezekkel az amerikaiakkal sem volt különösebb problémája. Áthozta őket az új hídon, egyenesen bele a régi templomba, onnét pedig a szoborhoz. A jenkik lelkes álmélkodással konstatálták, hogy Magyarországon rendszeresen ég a villany, és az imaházakat pártonkívüliek is látogathatják.

A lány épp bele akart fogni a költőóriás életútjának rövid, de velős ismertetésébe, amikor észrevette, hogy egy harminc év körüli molett férfi bámulja őt leplezetlen érdeklődéssel.

A lány, mint a legtöbb vérbeli idegenvezető, ki nem állhatta a kibiceket. Ma már igazán semmi egzotikus sincs egy tengerentúli csoporton, megszokott látvány lett az efféle a pesti utcán. Személy szerint őt pedig pláne ne fixírozza ez a mamlasz. Talán nem látott még nőt?! Néhány dühös pillantást vetett a fiatalemberre. Hogy az ördög vinné el az ilyen alakokat! A férfi megsértődött az elutasító tekintettől, de tapodtat sem mozdult. Na, mindegy — gondolta a lány —, juszt se zavartatja magát:

— Petőfi was born in Kiskőrös in 1823. — Először pár szóval vázolta a poéta családi körülményeit, majd rátért forradalmi, valamint tájleíró költészetére. Az új világrész képviselői hálásan hallgatták a szoborhoz mellékelt használati utasítást.

Ekkor a kövér járókelő váratlanul közbeszólt. Rendkívül udvariasan, ám vitatható angolsággal:

— Beg you pardon, Miss! Elnézést az alkalmatlankodásért, de attól tartok, (I am afraid) Ön téved. Petőfi nem k ö l t ő volt, hanem f e s t ő!

A lány elképedt:

— What is your nationality, sir? A kartárs milyen nemzetiségű?

— Hungarian, of course. Természetesen, magyar.

A turistákon a meglepetés moraja futott át. A kövér férfi mentegetőzni kezdett:

— Azt hiszem, mégse kellett volna közbeszólnom. Elvégre semmi közöm az egészhez. Már sajnálom, hogy kicsúszott a számon. Sorry. De a kisasszony igazán olyan fiatal még, hogy ez önmagában is mentség bármiféle tévedésére.

A turisták helyeslően bólogattak, és biztosították az idegenvezetőt, hogy őket egyáltalán nem zavarja, ha Petőfi festő.

A lány jóformán még hápogni sem tudott jogos felháborodásában. S ami a legvérforralóbb volt, a férfi álszent, pufók arcáról látszólag csak úgy sugárzott az őszinte segíteni akarás. A lány egyszerre átérezte teljes tehetetlenségét. Ha magyarul alaposan megleckézteti az aszfaltbetyárt, az amerikánu-

soknak gyanús lesz a számukra érthetetlen purparlé, angolul viszont egyszerűen nem talált megfelelő szavakat... Ezért csak annyit mondott, változatlanul kitart amellett, hogy Petőfi k ö l t ő volt!!

A köpcös honfitárs ekkor meghajtotta magát, és szívélyes búcsút vett a kompániától:

— I had a very good time. Nagyon örültem a találkozásnak. És most már igazán magam sem tudom, hogy melyikünknek van igaza. Elvégre én is tévedhetek. Majd este otthon alaposan utánanézek a dolognak a lexikonban. A viszontlátásra, ladies and gentlemen. See you again! — és lassú, elégedett léptekkel elindult a Százéves Vendéglő irányába.

A turisták jó hangulatban vágtak neki a napsütötte korzónak, élvezve a tavaszt és a gyönyörű panorámát. Csak a lány volt rosszkedvű, mert érezte, hogy ezeknél fuccs a tekintélyének...

Dalmáth Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PARKOK, PADOK ÉS EGYEBEK

Március 26-án azért látogatunk meg tíz fővárosi parkot, hogy megszemléljük: a jó idő beálltával hogyan várják látogatóikat. A parkok, terek legfontosabb tartozékai a padok. A Magyar Nyelv Értelmező Szótára szerint a pad hosszú, keskeny, több személy részére való ülőbútor. Nos, a mi tapasztalataink szerint a padok közül jó néhány nem felel meg ezeknek a követelményeknek.

A Szent István parkban a régi, kőlábazatos padok nagy részének hiányos a lécezete, és a 10—11-es számú ház előtti részen például 6 pad közül 5 teljesen ülhetetlen állapotban volt.

A Klauzál téren háttámaszték nélküli padokat láttunk, megrongált társaikkal találkoztunk a Köztársaság-téren, a Rákóczi téren, stb.

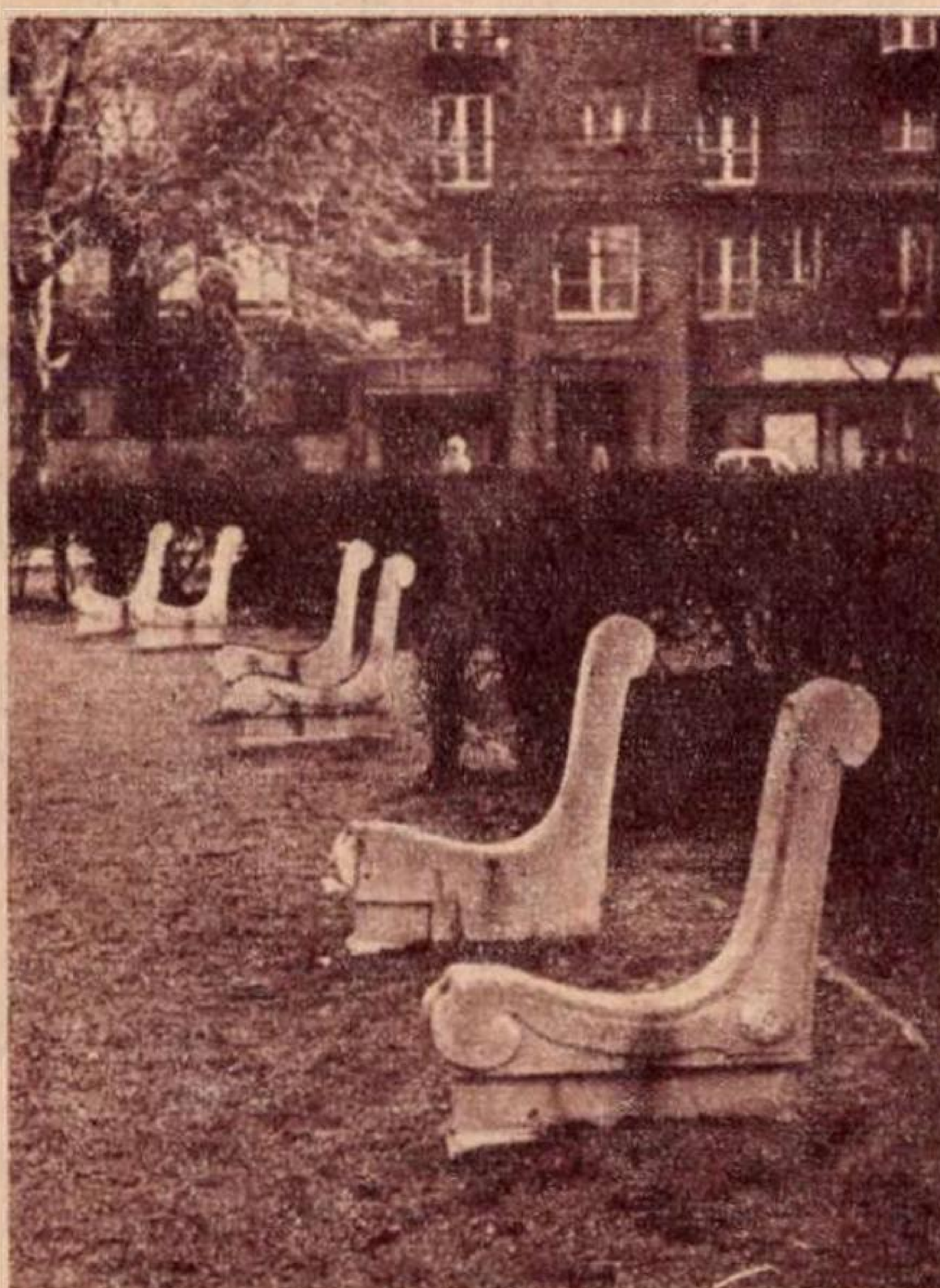
És láttunk, szép, vadonatúj, vasvázas padot összegörbítve, (a Szent István park 23. számú ház előtt), a földből kiszakítva (a Néphadsereg téren és a Semmelweis Kórház előtti téren), és láttunk széttört hintát, összetaposott virágágyást, megrongált kerítést, és sok-sok eldobált szemetet, hulladékot.

Csak egyvalamit nem láttunk. Nem láttuk, hogy a pesti ember, akié a park, a pad, a virágágyás, figyelmeztette volna a másik pesti embert és a pesti gyereket, hogy ne rongálja azt, ami az övé, amit védenie kellene.

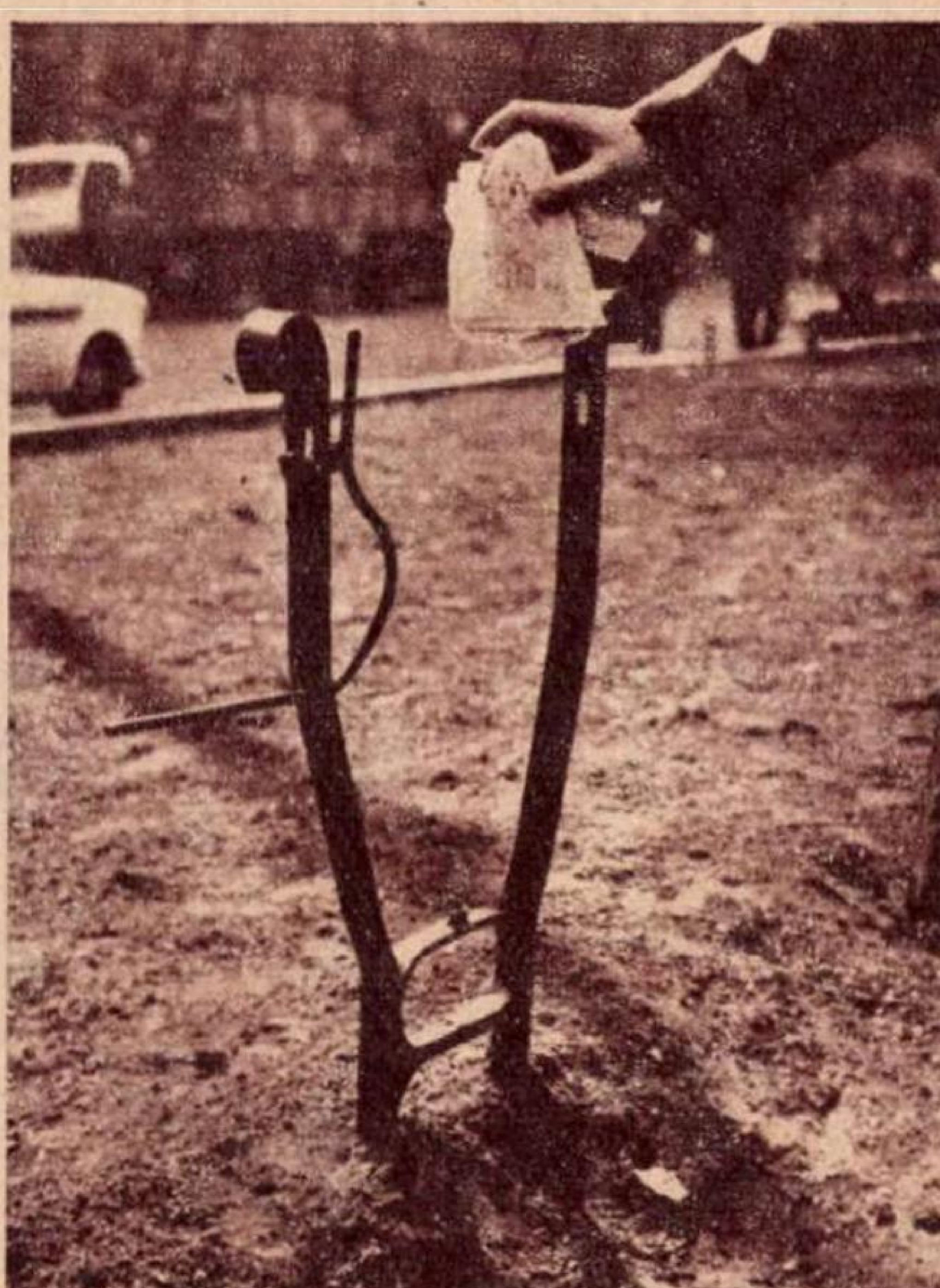
Kürti András

Mintha akna verte volna szét!
(Szent István park)

Kőhattyúk – párosával
(Szent István park)

Egy szórakozott mozdulat a Rákóczi téren. Hiánycikk a szemétkosár?

Csendélet a Mátyás téren

Éber kapus

– Addig be nem megy, amíg meg nem mondja, hogy kit keres és milyen ügyben . . .

Elbújnak a csatárok

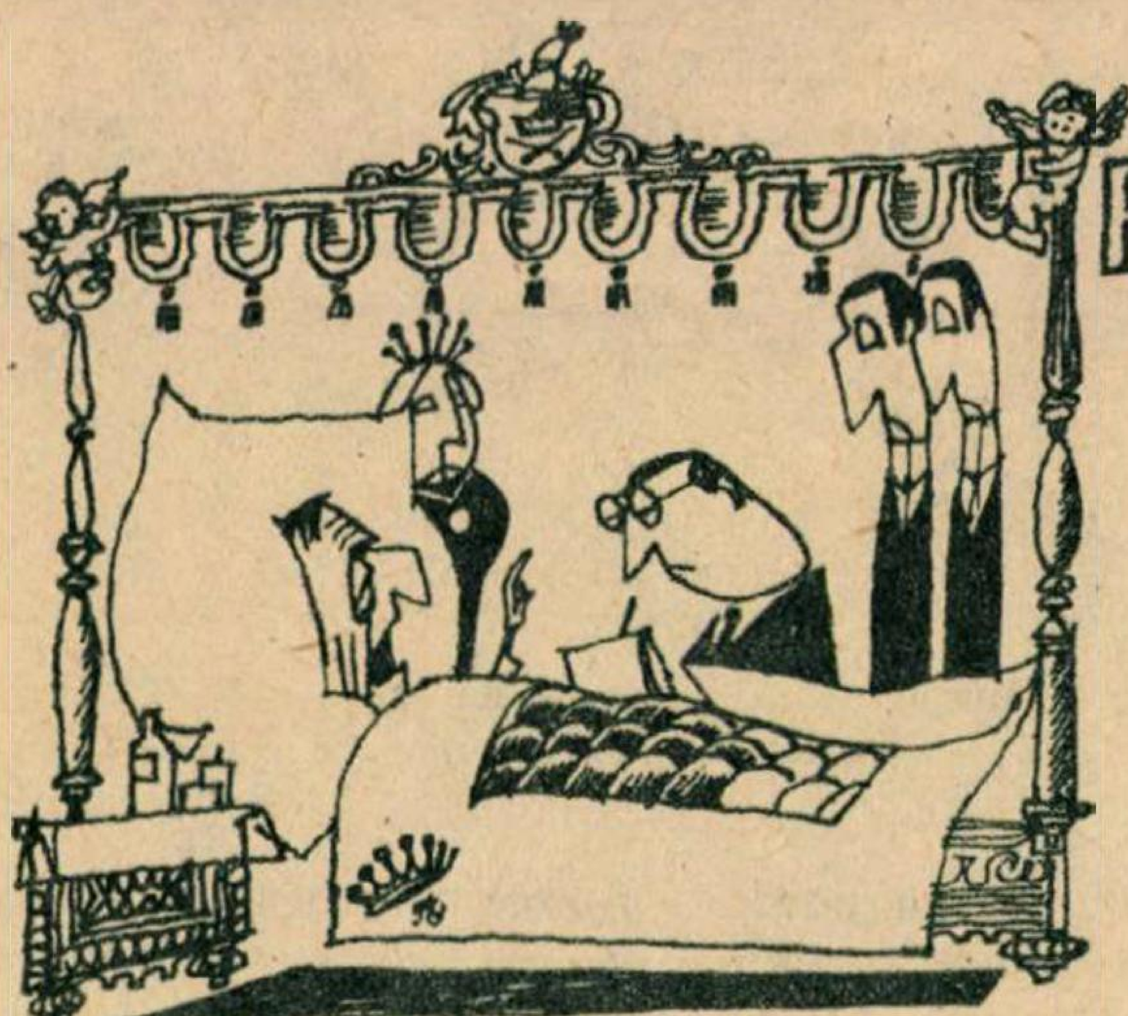

– Hát most kinek adjam? . . .

RÉGEN IS VOLT...

FÖLDOSZTÁS

Szűr-Szabó József rajzai

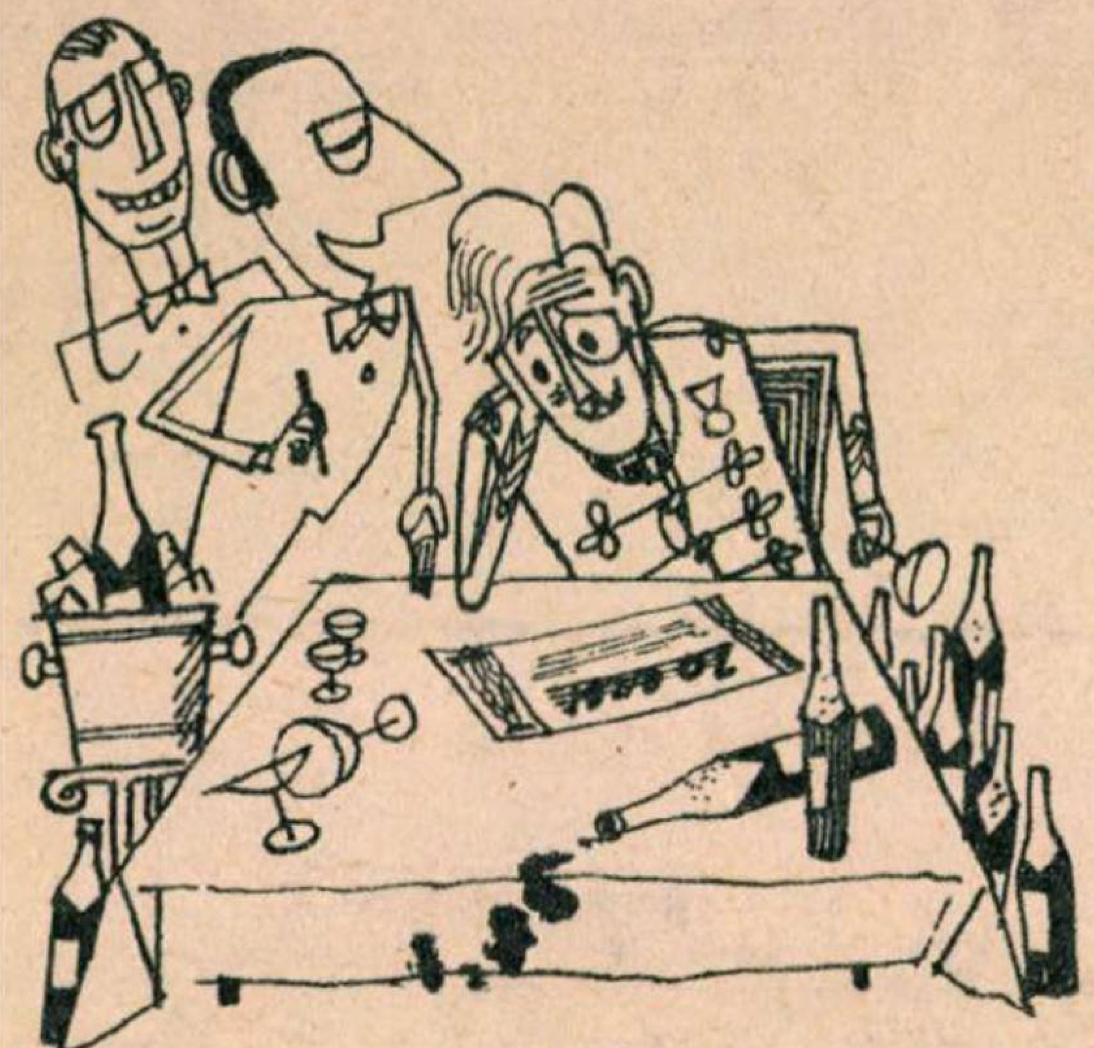

– A nagyfelsőalsói százezer holdas birtokom fele-fele Agenor és Tasziló fiaimé legyen . . .

TÁRSADALMI MUNKA

KÖZÖSSÉGI ÉRZÉS

– Ne búsulj, Olivér, itt ez a váltó, gyorsan írd alá az apád nevét! . . .

MIKOR RÉSZEG A RÉSZEG?

A részegséget nehéz egészen pontosan körvonalazni, s talán nem fölösleges idézni egy amerikai komikust, Mr. Joe E. Lewist, akitől ez a figyelemre méltó meghatározás származik:

„Az ember akkor részeg, amikor elterül a földön, s kétségbeesetten kapaszkodik, nehogy leessen."

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

1960-ban Lakatos Gabriellával Londonban a 2800 személyes Royal Festival Hall-ban vendégszerepeltünk. Szerénytelenség nélkül állíthatom: nagy sikerünk volt. A szünetben a lelkes közönség sok tagja jött gratulálni öltözőnkbe. Köztük egy ragyogóan öltözött gyönyörű nő is, aki névjegyet és orchideacsokrot nyújtott át – mint mondta – a művészi élmény csekély viszonzásául. Miközben megköszöntem a szép ajándékot, egy londoni ismerősünk a fülembe súgta, hogy egy klubba fogunk elmenni, ahol rulettezni is lehet. Közölni akartam vele, hogy nem szeretem a játékbarlangokat, sohasem voltam és nem is vagyok hajlandó ilyen helyekre elmenni.

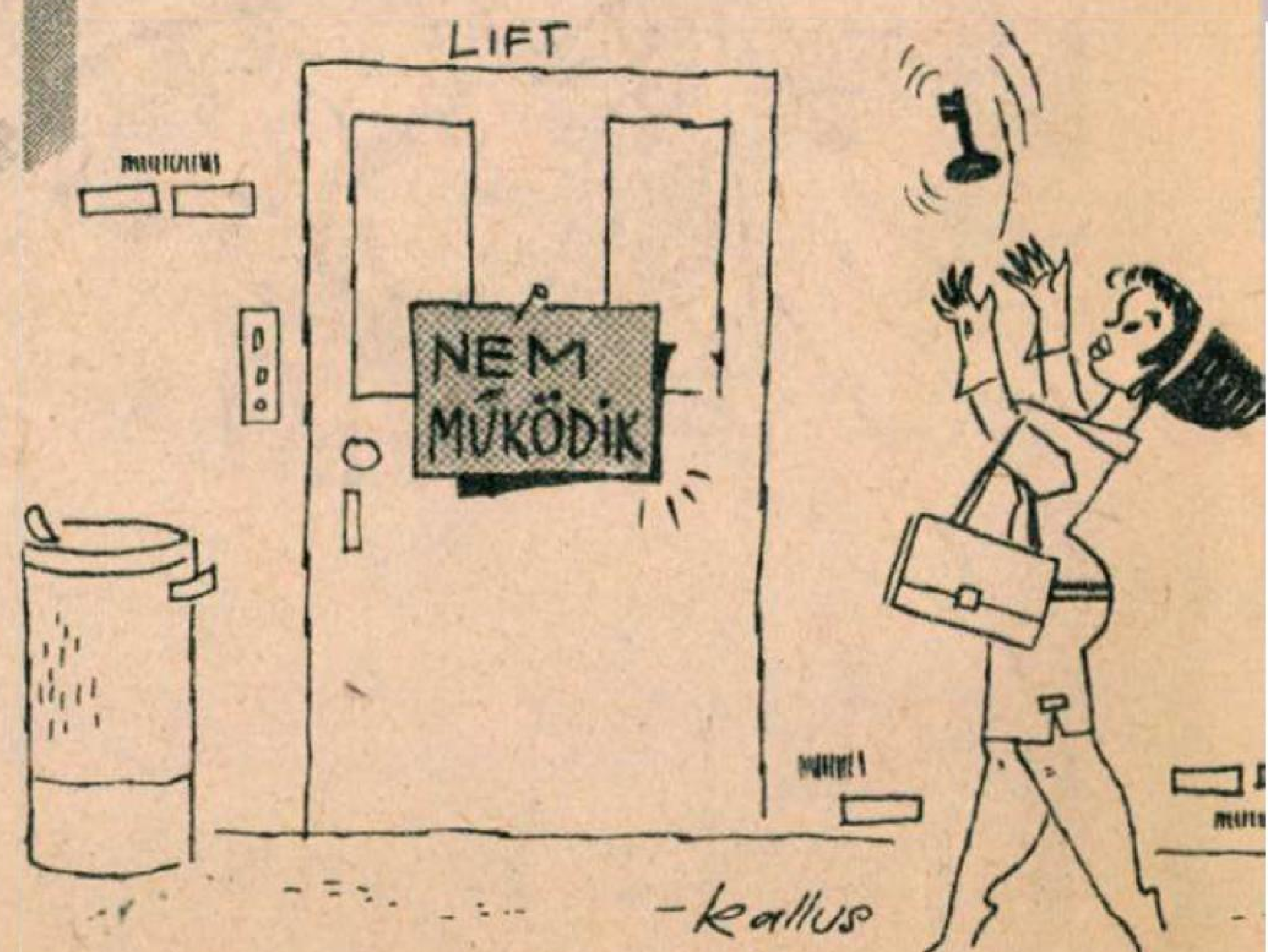
Ebben a pillanatban tekintetem a névjegyre esett. Megtudtam, hogy látogatóm a monacói fejedelem felesége, Grace Kelly, a volt világhírű hollywoodi filmszínésznő. Erre igent intettem barátomnak, hiszen nem szidhattam az uralkodó herceg felesége előtt a játékbarlangokat és ezzel Monte Carlót is, amely birodalmukat éppen a hírhedt kaszinóval élteti.

Grace Kelly kedvesen elbúcsúzott, azután az ajtóból visszafordult és így szólt: „Szívesen venném, ha nálunk is fellépnének."

A vendégszereplést azóta hivatalosan is lekötötték. De a játékkaszinóba nem fogok elmenni . . .

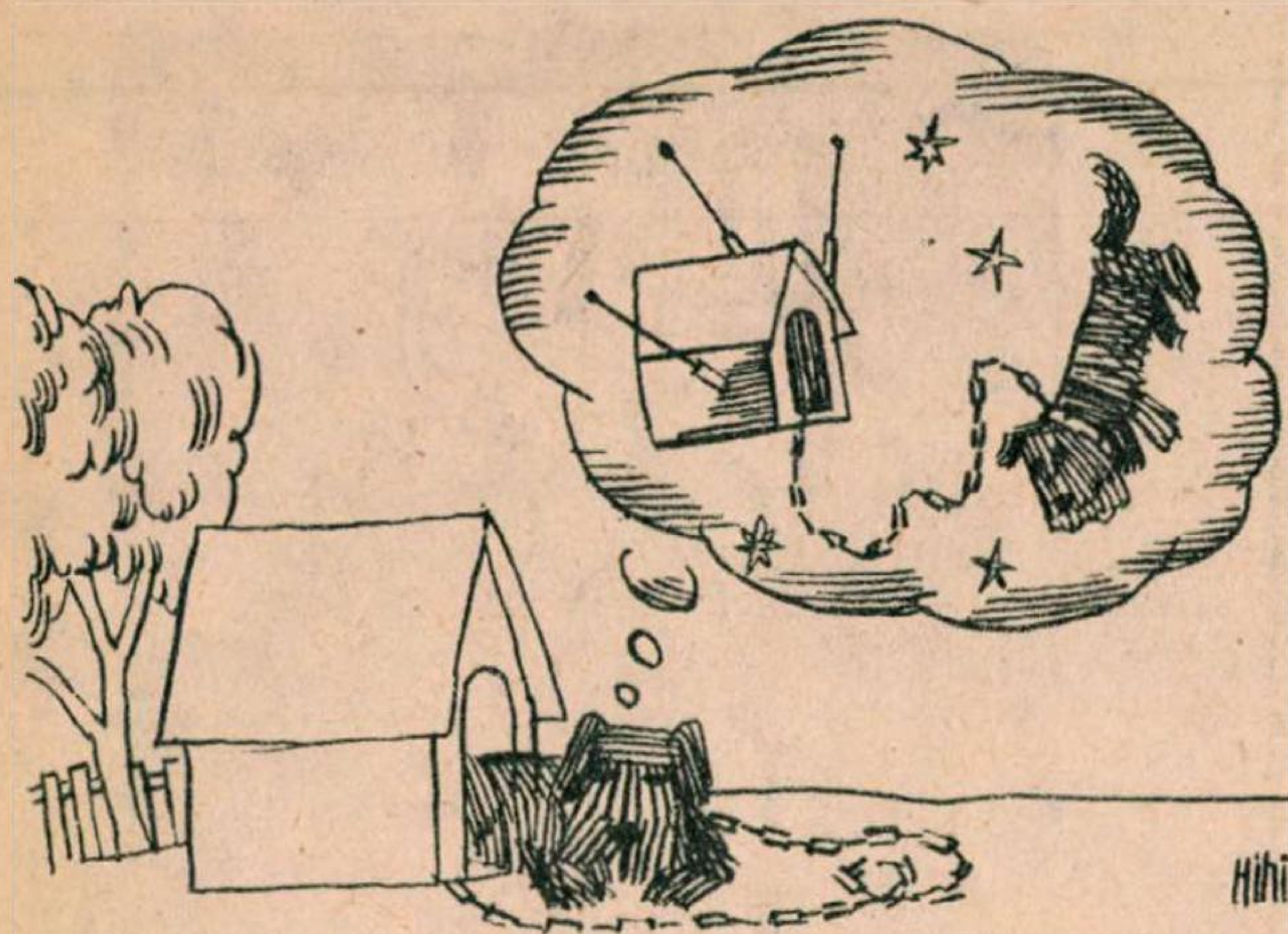
Havas Ferenc

Fejlődés

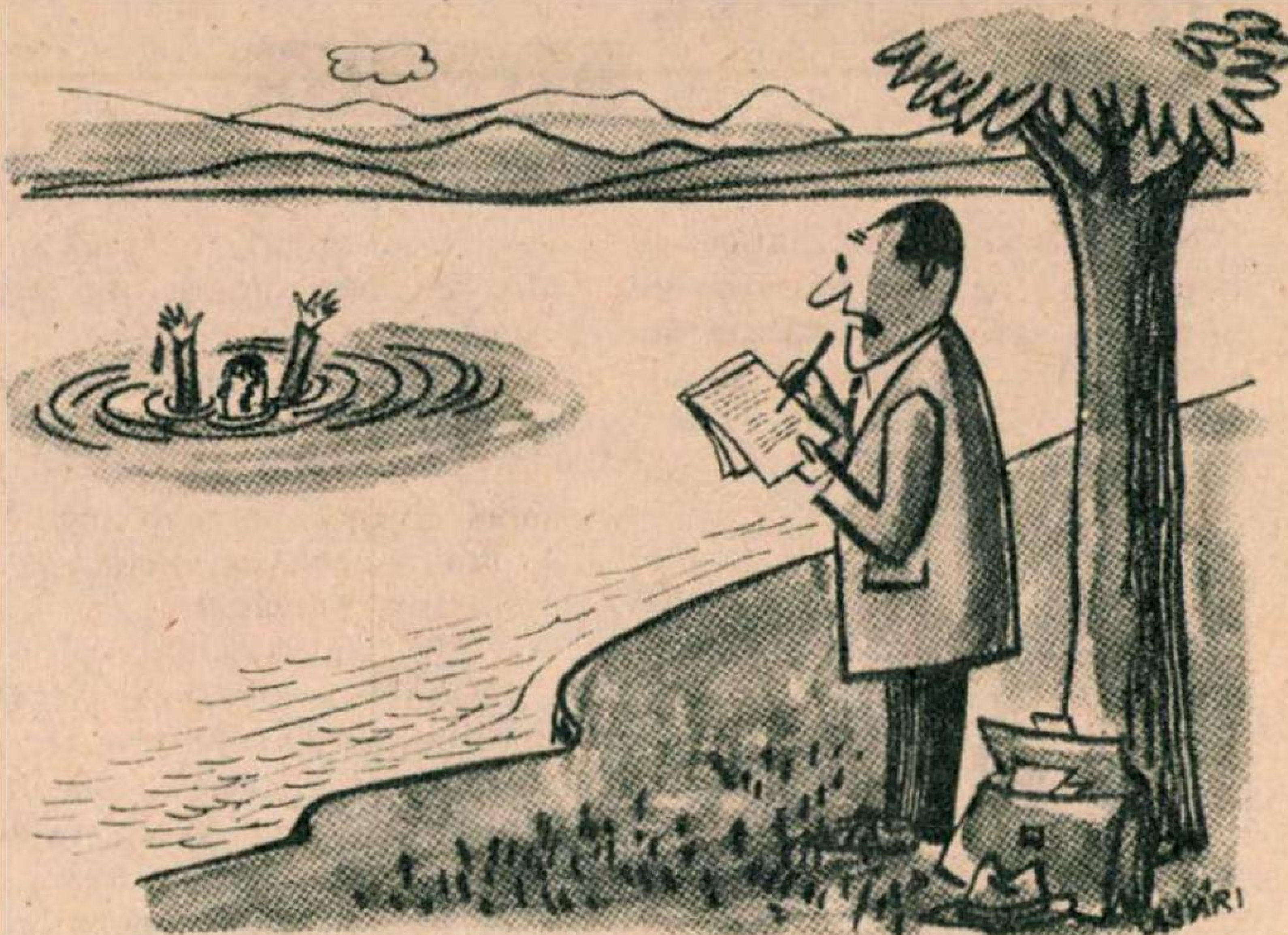

– Végre van saját liftkulcsom!

Álmodozás

Segítség!

– Kérem, én csak a statisztikai felmérést végzem!

Pesti TUDÓSÍTÓNKTÓL

Pesti vicc kedvencünkről, az Erzsébet-hídról:

– Mit szólsz hozzá! Megfürdették az Erzsébet-hidat!

– Hát aztán! Egyéves sincs még. Talán maga fürödjön!

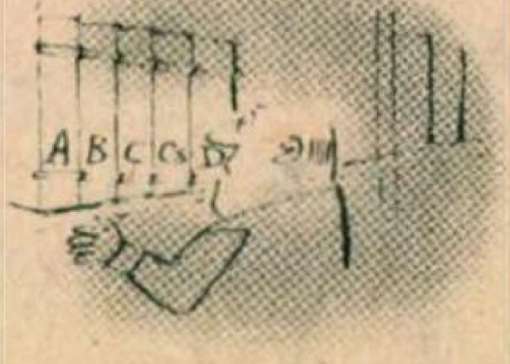
A „feleség" most már kirobbanthatatlanul bevonult nyelvünkbe, s már nem is csodálkozom azon, hogy a Bányászati Anyagellátó és Értékesítő Vállalat hatalmas hirdetések útján nem csavarokat, hanem csavarféleségeket keres. Kénytelen vagyok valami kifogásféleséget emelni, mert különben elkövetkezik az idő, amikor a házasságközvetítők is vőlegény- és menyasszonyféleségeket ajánlanak.

Egyik kedves idősebb ismerősöm, a tudományok régi rajongója mesélte:

– A napokban egy társaságban szó esett az analitikai kémiáról. Elmagyaráztam. Aztán, hogy, hogy nem, valaki bedobta a béta-spektroszkópia kérdését. Azt is elmagyaráztam. Sajnos, ekkor valaki a termodiffúziót vetette fel, s bizony zavarba jöttem.

– Miért? – kérdeztem csodálkozva.

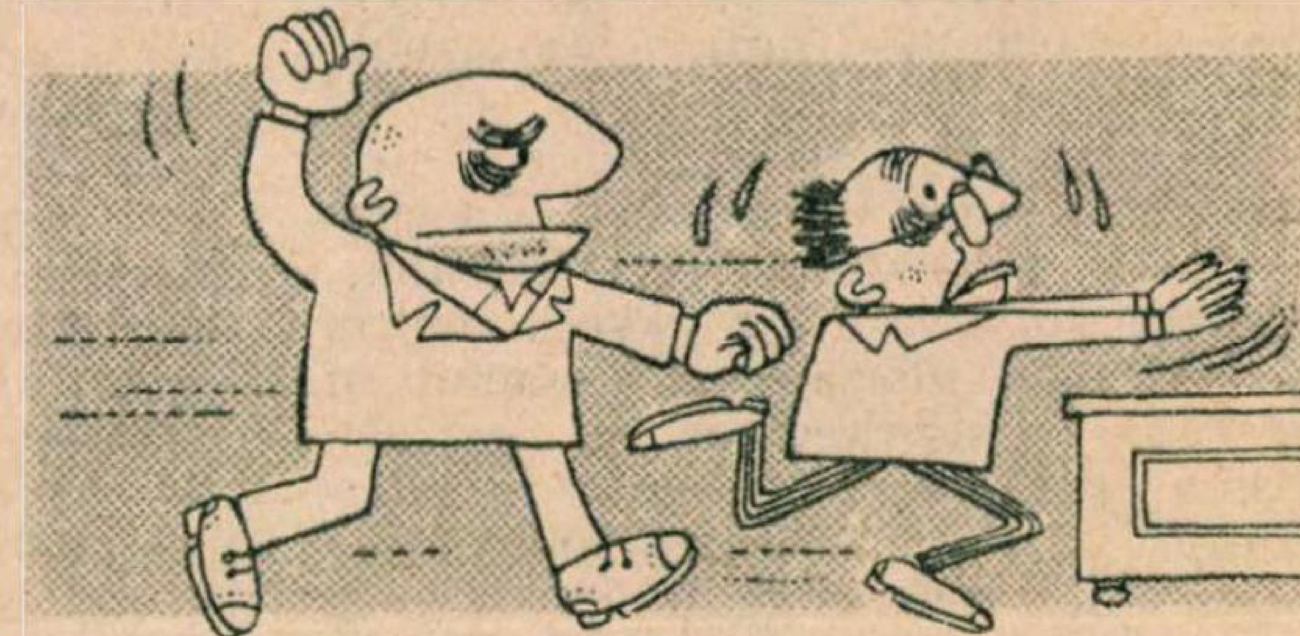
– Hogyan áruljam el nekik, hogy a Természettudományi Lexikonnak még csak az első kötete jelent meg, Á-tól D-ig!

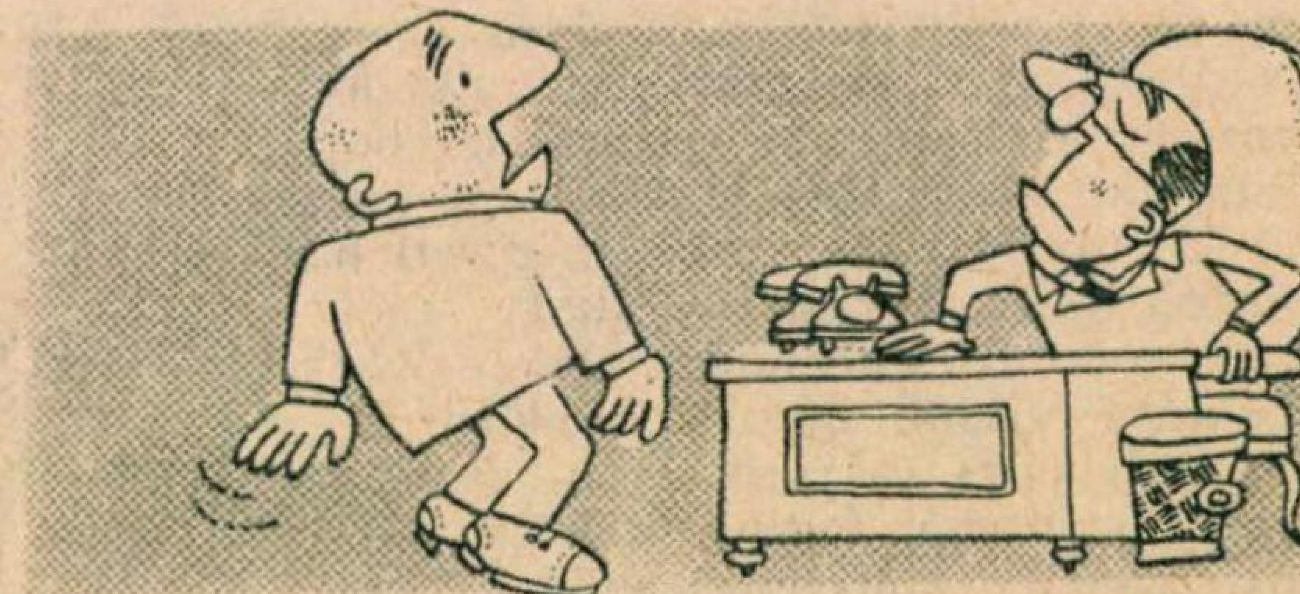

f. l.

Menekülés

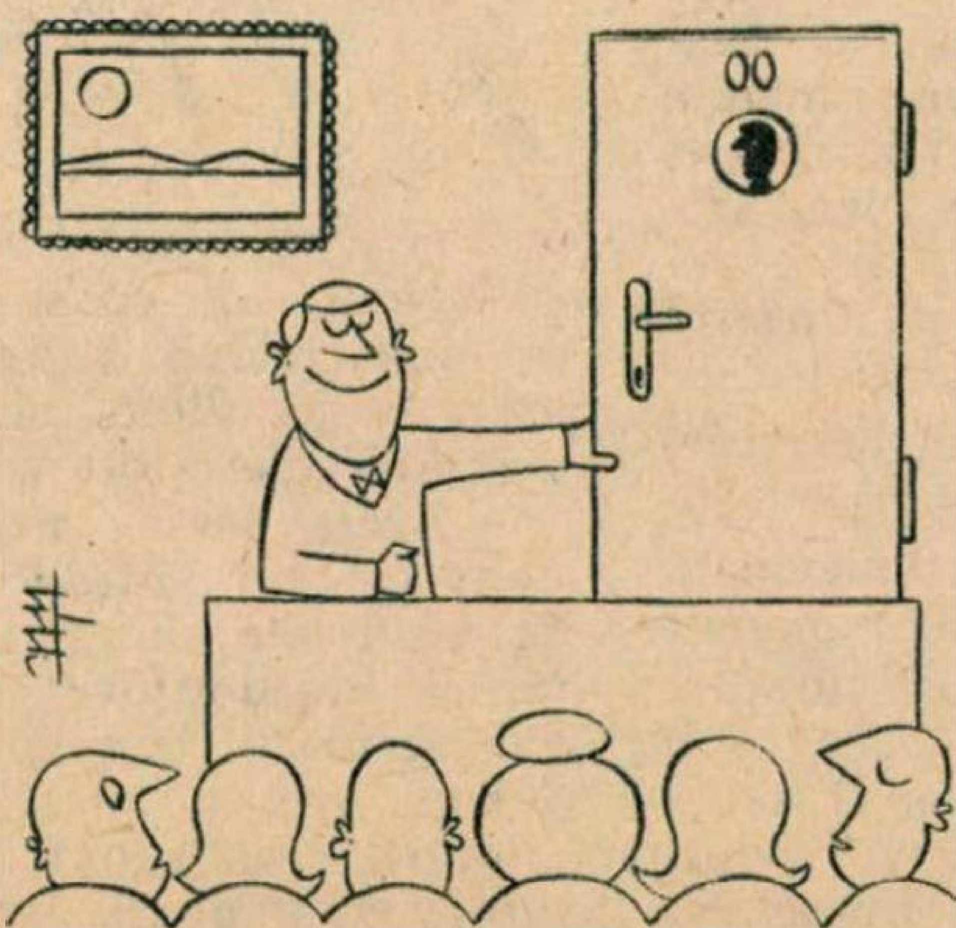

Lelkiismeretes ember

– Elnézést, a vőlegényem méhész, és ha vesz egy csokor ibolyát, előbb az egészet végigszagolja!

Tavaszi kép-aukció

– Férfi portré, először...

PONTOS KÓRMEGÁLLAPÍTÁS

Angliában divatosak a kissé hátborzongató orvos-viccek. Mint például a következő:

Az orvos fogja a beteg csuklóját, és fejcsóválva hallgatja az óráját, majd így szól:

— Vagy a beteg halt meg, vagy az órám nem jár.

HALLOTTUNK EGY JÓ VICCET

New Yorkban két ember áll meg egy öreg utcai cipőtisztító előtt. Az egyik a kis lábtartóra teszi a lábát és odaszól barátjának:

– Kuba már nem bírja sokáig! Bajok vannak a gazdasági életükben.

A cipőtisztító ezeknél a szavaknál mosolyogni kezdett.

– A cukornád termésük rossz. Már egyedül ez is tönkreteszi őket.

A cipőtisztító most hangosan felnevetett.

– Még talán két-három hónapig bírják, tovább nem! – jósolta tovább az illető.

Barátja hozzátette:

– Még talán addig se!

Ezeknél a szavaknál az öreg cipőtisztító újra felnevetett.

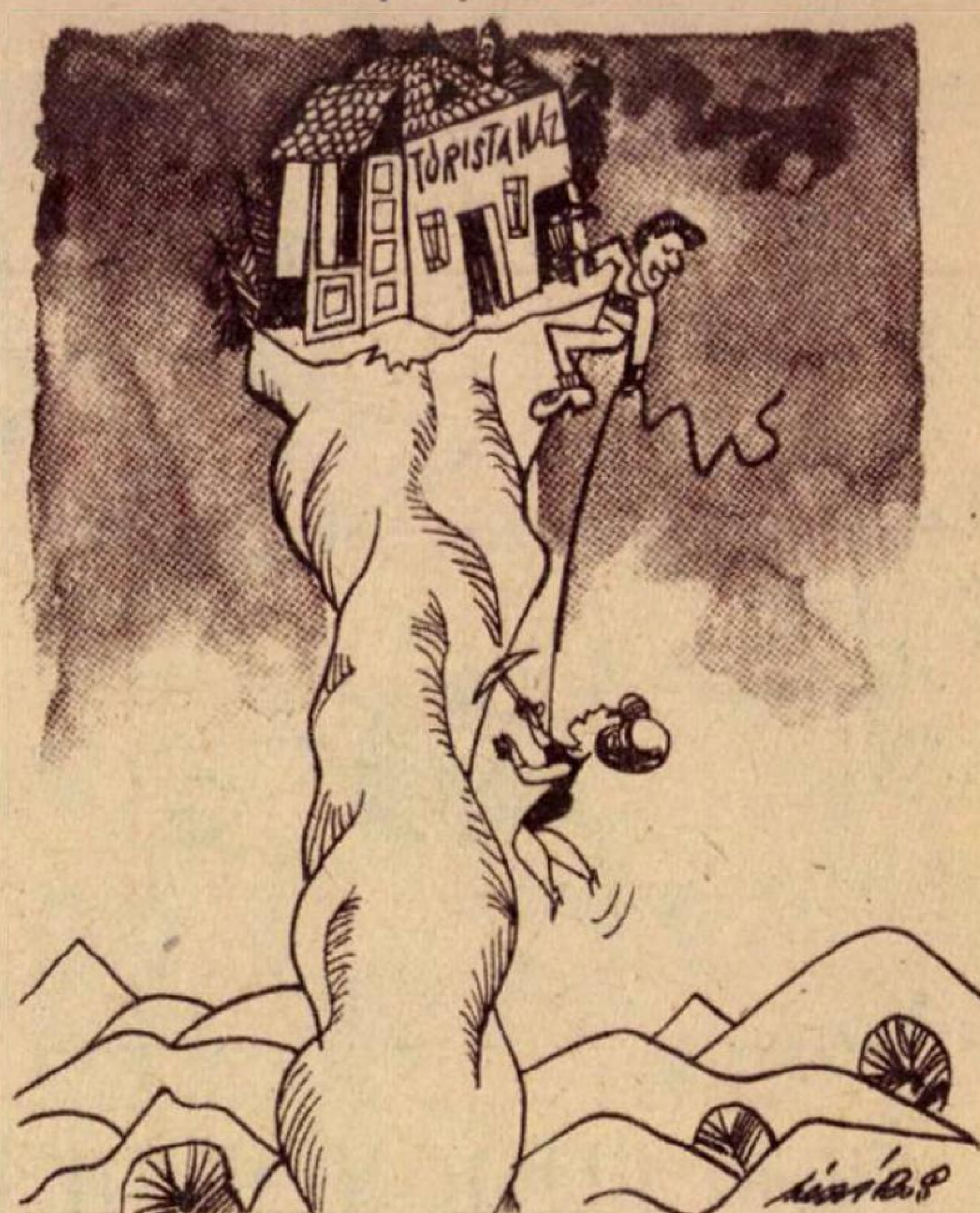
Vendége idegesen rászólt:

– Hallja, mit kacag rajtam? Maga talán kommunista!?

A nagy szakállú ember felállt ülőkéjéről, és válasz helyett bemutatkozott:

– Iván Ivanovics Vaszíljev orosz nagyherceg vagyok, a cár gárdatisztje.

Leleményes fiatalember

– Garantálom, Mancika, itt nem lesz ismerős!

MÓRA FERENC:

MAJOMPÖR HELYBEN

Van a múzeumunkban egy kis koponyagyűjtemény, amit legnagyobbrészt magam szedegettem ki a föld alól a szegedi határban. Igen régi uraságoktól levetett fejek ezek, a legfiatalabb is van köztük ezeresztendős; amelyik koponya még ekkora múltra se tekinthet vissza, azt semmilyen protekció se segítheti be az üveg alá. Muszáj volt ilyen korhatárt megállapítani, mert ha minden ambiciózus koponyának teret engedünk, azt meg nem győzi a város üveggel. Aztán meg a tekintélytisztelet elvét is érvényesíteni kell, mint korunk uralkodó eszméjét. Például pár esztendeje behoztak a rókabögyösi járásból egy koponyát, amelynek az volt az egyetlen kraniológiai érdekessége, hogy még rajta volt az elrothadt sapkának a simlidere. Valami Bach-korszakbeli fináncé lehetett, aki nyilván nem a maga jószántából feküdt a bucka alá. Természetesen kénytelen voltam neki azt mondani, hogy menjen csak viszsza érni, és elő se jöjjön ezer esztendeig, akkor aztán majd meglátjuk, mit tehetünk érte. De arról szó se lehet, hogy már most beeresszem az avar urak közé, mert ahogy én ismerem őket, azok meg nem tűrnék maguk közt a nyugati civilizációt. Nem szeretném, ha kalamajka ütne ki a koponyák közt és nagy fogcsattogásra kellene felszaladnom az emeletre.

Így maguk közt azonban békességben megvannak az ősök és nagy örömére szolgálnak a múzeumlátogató nemzetnek. Vasárnap délelőttönként körülveszik őket a népek és eltűnődnek a régi szép időkön. Legnagyobb tisztelettel annak a koponyának adóznak, amelynek tetején diónyi csontforradások szemlélhetők. Frontviselt magyarok azt mondják, hogy nagy sturm lehetett ott, ahol ez a férfiú vitézkedett, fiatalabb surbankó legénykék azonban inkább dugott bál-ra gyanakszanak, ahol a hadviselő felek sörösüvegekkel voltak fölfegyverkezve. Egy öreg kalaposmester azonban lepisszenti őket, hogy nem való ilyen illetlenségeket locsogni, mikor egy valódi királynak az agykoponyája van jelönlétben.

– Nem vélném – húzza össze a szemöldökét egy pápaszemes suszter. – Az ántivilágban is létezött annyi eszük a királyoknak, hogy nem möntek oda, a holott vereködtek.

– Nono, azt én se állítom – mondja engesztelően a kalapos. – Hanem azért ez az illető mégis király volt.

– Már mért lött volna?

– Azért, lássa, mert vékony a koponyacsontja. Mindön királyé ilyen. Ez attul van, hogy a királyok sohase járnak hajadonfővel, még a templomban se töszik le a koronát.

Erre meg a suszter mondja, hogy „nono", ami annyit jelent, hogy ezt, mint szakemberi dolgot, a kalapos csakugyan jobban tudhatja, mint a suszter.

A HUMOR

Így okoskodik az ésszel élő ember, és így tanulok én magam is. Ingyen azonban nem szeretek elfogadni semmit, hanem mit hogy tudok, visszaszolgálok. Egy-két soros magyarázó fölírás ide, valami magától beszélő könyvillusztráció, vagy kézirajz amoda, mire hol adódik alkalom. Azt látom, hogy elolvasnak mindent, és aki az egyik vasárnap tanult, az a másik vasárnap már tanít.

A koponyás almáriom fölé Klaatschnak az az ábrája került, ahol színes vonalakkal egymásra van rajzolva a jávai majomember, az ausztráliai ősember, a neanderthali ember és az európai ember koponyája. Nagyon ismert kép, sokfelé megjelent, én a Weltall und Menschheit-ből vettem ki, ebből a ma már jócskán elavult német népszerűsítő munkából, amelynek képére és hasonlatosságára készült a magyar Műveltség Könyvtára. Persze magyar szövegben mondtuk el, hogy ez a kép a koponya fejlődését mutatja a majomembertől a mai emberig.

Tíz évig ott lógott a képecske a falon, nem bántotta senki, hiszen ő se bántott senkit.

Vagy két évvel ezelőtt azonban kapok egy névtelen levelet, amely borzasztó mérgesen megtámadt engem azért, hogy így sértegettem az emberi méltóságot, és azt ajánlja, hogy távolítsam el onnan azt az istentelen képet, mert különben így lesz, meg úgy lesz.

Már nem nagyon emlékeztem a képre, fölmentem megnézni. A koponyapiramis tetejéről rám vigyorodott a társaság doyenje, a csókai kőember ötezer éves csontfeje.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két ember beszélget a kávéházban.

– Nagyon odavagyok, volt egy szép kiskutyám, és ma elveszett.

– Tegyen közzé egy apróhirdetést.

– Céltalan volna. Nem tud olvasni.

*

Egy statisztikus faggatja egy kis falu tanácselnökét:

– Hányan élnek a helységben?

– Ezerkétszázhuszonkilencen vagyunk.

– És öt évvel ezelőtt mennyi lakosa volt ennek a falunak?

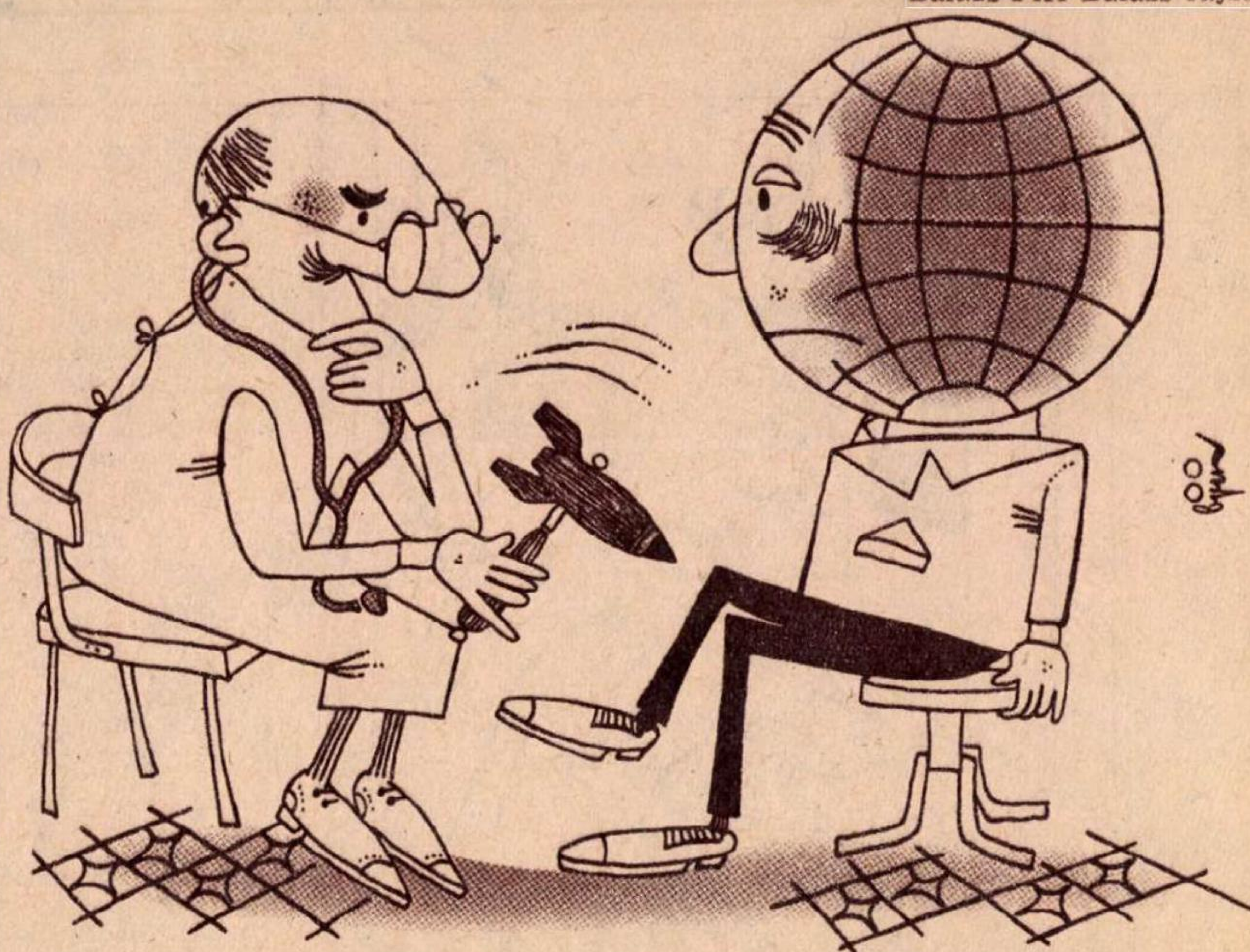
– Körülbelül ugyanennyi.

– Hát ez meg hogy lehetséges? – kérdi a statisztikus csodálkozva.

– Úgy, hogy errefelé haláleset ritkán akad, amikor pedig egy gyerek születik, olyankor rendszerint egy legény is eltűnik mindig a faluból...

Ideges természet

Balázs-Piri Balázs rajza

MESTEREI

– Tudod, hol hibáztad el, testvér? Nem azt kellett volna írnod, hogy majomember, hanem azt, hogy majomcsászár. Még büszkék is lennének rá a népek, hogy milyen nagy nemzetből erednek.

Isten látja a lelkem, hogy annak idején, mikor a Klaatsch-projekciót a falra akasztották, nem gondoltam se Darwinra, se Mózesre. Csak arra gondoltam, hogy itt mereszkedik egy nagy üres fal, amin tanítani lehet, és odatettem azt a képet, ami éppen odaillett és a kezem ügyébe esett. Most azonban úgy találtam, hogy ez a vonalas kép nem is olyan szemléltető, mint amilyennek én gondoltam. Könyvvel élő embernek jó, de az írástudatlan szemét nem kapja meg. Jó lenne jobbat találni. Ha névtelen barátunk azt hiszi, hogy ránk ijesztett, az se baj. Hadd örüljön neki szegény, hogy milyen rettenetes nagy hamhamham ő.

Azonban telt-múlt az idő és én nem értem rá alkalmasabb képet keresni. Mikor pedig ráértem volna, akkor már nem engedte a becsület.

Tudniillik időközben mind a két fölöttes hatóságomnál följelentettek, hogy én olyan elvetemedett mordályégetővel árulok egy gyékényen, mint Darwin. Még azt is hirdetem írásban és képben, hogy a koponya fejlődött. Huh! Ha még azt mondanám, hogy befelé, befelé, magyarok, itt látható az Ádám apánk fiatalkori koponyája, azt még csak el lehetne nézni, még meg is dicsérhetnének érte. De én csak a Pithecanthropust mutogatom, az pedig gyanús név. Mi lesz, mi lesz, méltóságos urunk? Quo usque tandem, kegyelmes urunk?

No, gondolom magamban, erre én is kíváncsi vagyok. Nekem kétféle fölöttes hatóságom van, városi és állami. Így akármelyiktől kérek pénzt, mindegyik azt mondja, hogy adjon a másik. A majompörben azonban egyetértettek. Nevetett rajta a városi gazdám is, meg az állami gazdám is, és egyik se volt hajlandó fejemet venni azért, mert a ma élő legnagyobb antropológus képet rajzolt a koponya fejlődéséről.

Most aztán jött a nagy ágyú. A sajtó útján támadtak nekem, és keményen megparancsolták, hogy azt az istentagadó és ma már teljesen tudo-

mánytalan képet azonnal távolítsam el. Az mégse járja, hogy mikor Darwin már az egész világon megbukott, a szegedi múzeum még mindig tudós gyanánt kezeli ezt a szédelgőt.

A munkatársaim mindjárt konferenciát rögtönöztek és azon ehatározták, hogy nekem erre a cikkre felelnem kell. Jaj, mondom, hogy felelhetnék én erre? Laikus vagyok én ilyen tudós polémiára. Aztán meg elég nekem akkor is írnom, mikor muszáj. Nem érek rá arra, hogy a magam gyönyörűségére irkáljak. S ha ráérnék, akkor más gyönyörűséget is tudnék.

Ahogy így osztozunk, gurul be fölindultan az a tanárom, aki éppen inspekciós volt aznap az emeleten. Lihegve szedi a lélegzetet, az arca sápadt.

– Nem kell már disputálnotok, direktor úr, el van már intézve a kérdés.

– Micsoda kérdés?

– A kép. A koponyás kép. Ellopták. Általános fölugrálás.

– Ellopták? Hogy? Mikor? Kicsoda? Nem lehetett tudni semmit. Vasárnap volt, nagy tolongás, kevés őr. Valaki leügyeskedte a kis képet a falról, kivette a rajzot az üveg alól. De az üveget keretestül visszatette a falra. Csak a rajzot lopta el elvi alapon.

Az embereim azt végezték, hogy az mindegy, ez mégis lopás. Súlyos lopás, a közvagyon megkárosítása. Rögtön följelentést kell tenni a rendőrségen. Halló! Halló!

– Megálljunk csak! – akasztom vissza a telefonkagylót. – Nem jó lesz az így. Azt fogják mondani, hogy rosszul viseljük gondját a közvagyonnak. Meg hogy magunk loptuk meg magunkat, hogy botrányt csinálhassunk. Azt pedig nem éri meg a kép. Különben se közvagyon volt. A tulajdon könyvemet csonkítottam meg érte, abból vettem ki. Aludjunk rá egyet, emberek.

Aludtunk rá egyet, és másnap a következő felírást tettük bele a keretbe az ellopott kép helyére:

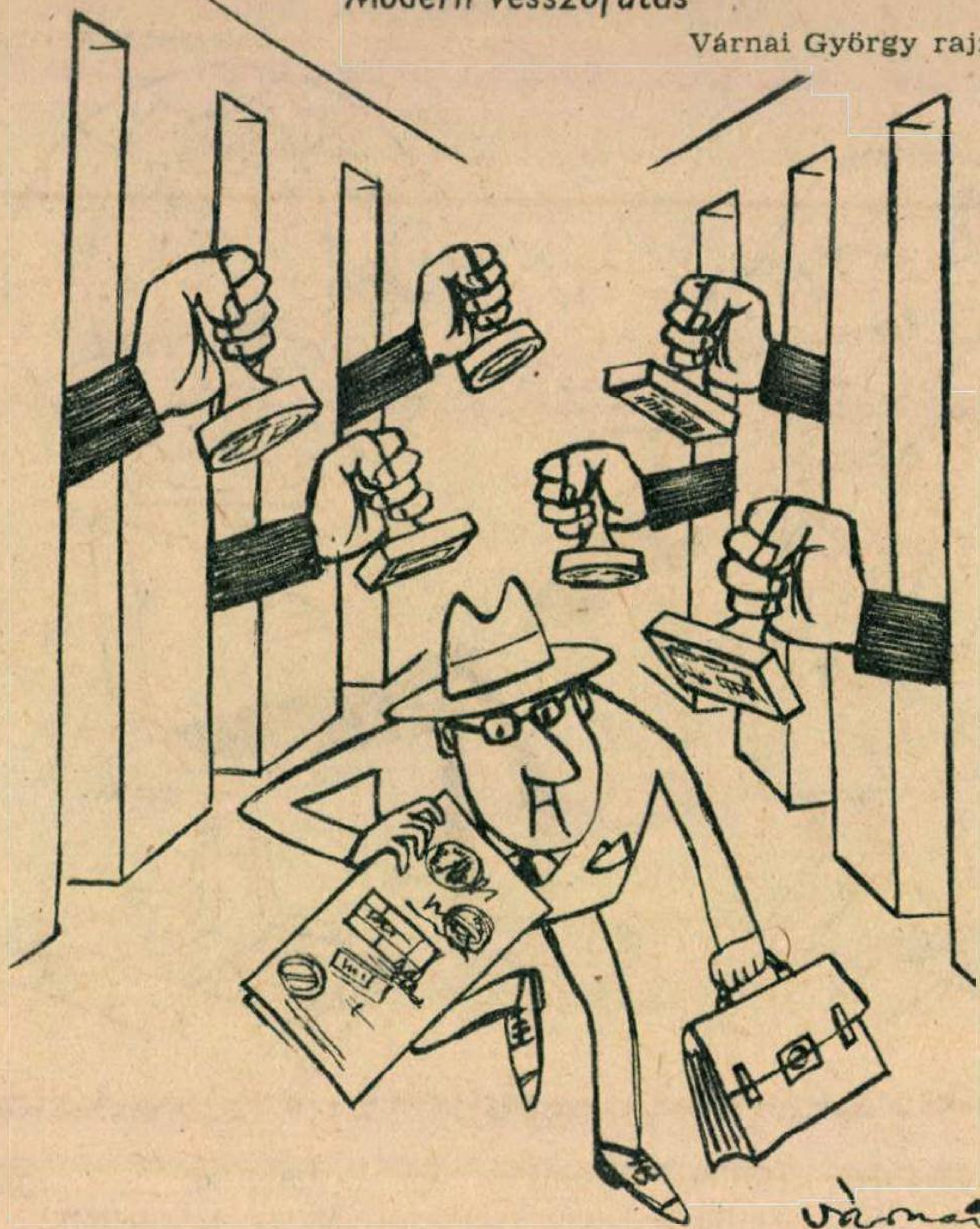
Ebben a keretben egy kép volt, amely azt ábrázolta, hogy milyen volt a koponya fejlődésének útja a majomembertől a mai emberig. Valaki, akinek a koponyája nem volt fejlettebb, mint a majomemberé, kilopta a képet a keretből. A közgyűjteményeket minden tisztességes kultúrember őrizetébe ajánljuk!

A következő vasárnap a fél város ott tolongott a képtelen keret körül. Bizonyosan ott volt a tolvaj is. Vagy másfél hónapig minden vasárnap gyönyörködhetett a munkájában.

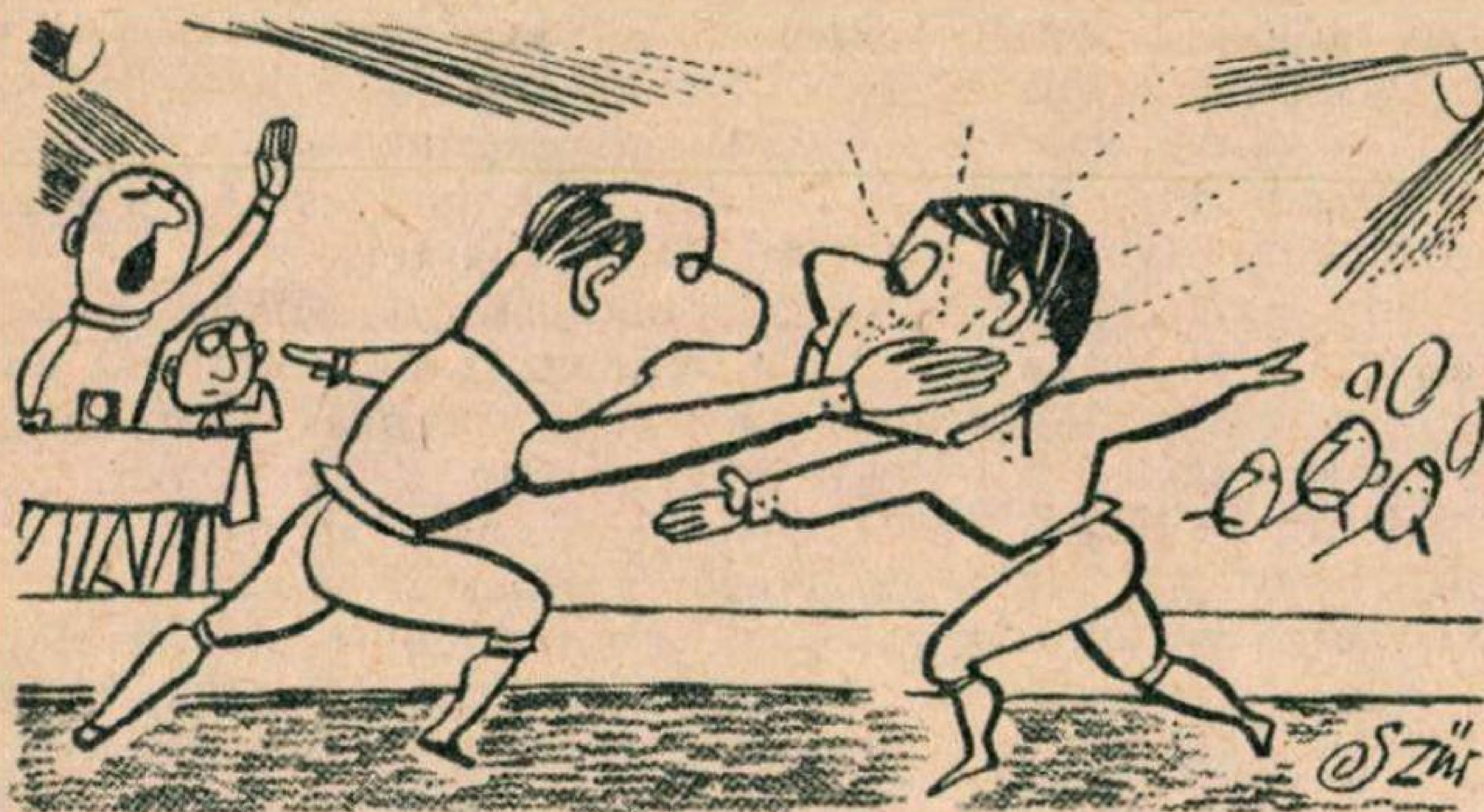
(1925)

Modern vesszőfutás

Várnai György rajza

Takarékosság a vívósportban

– Találat!

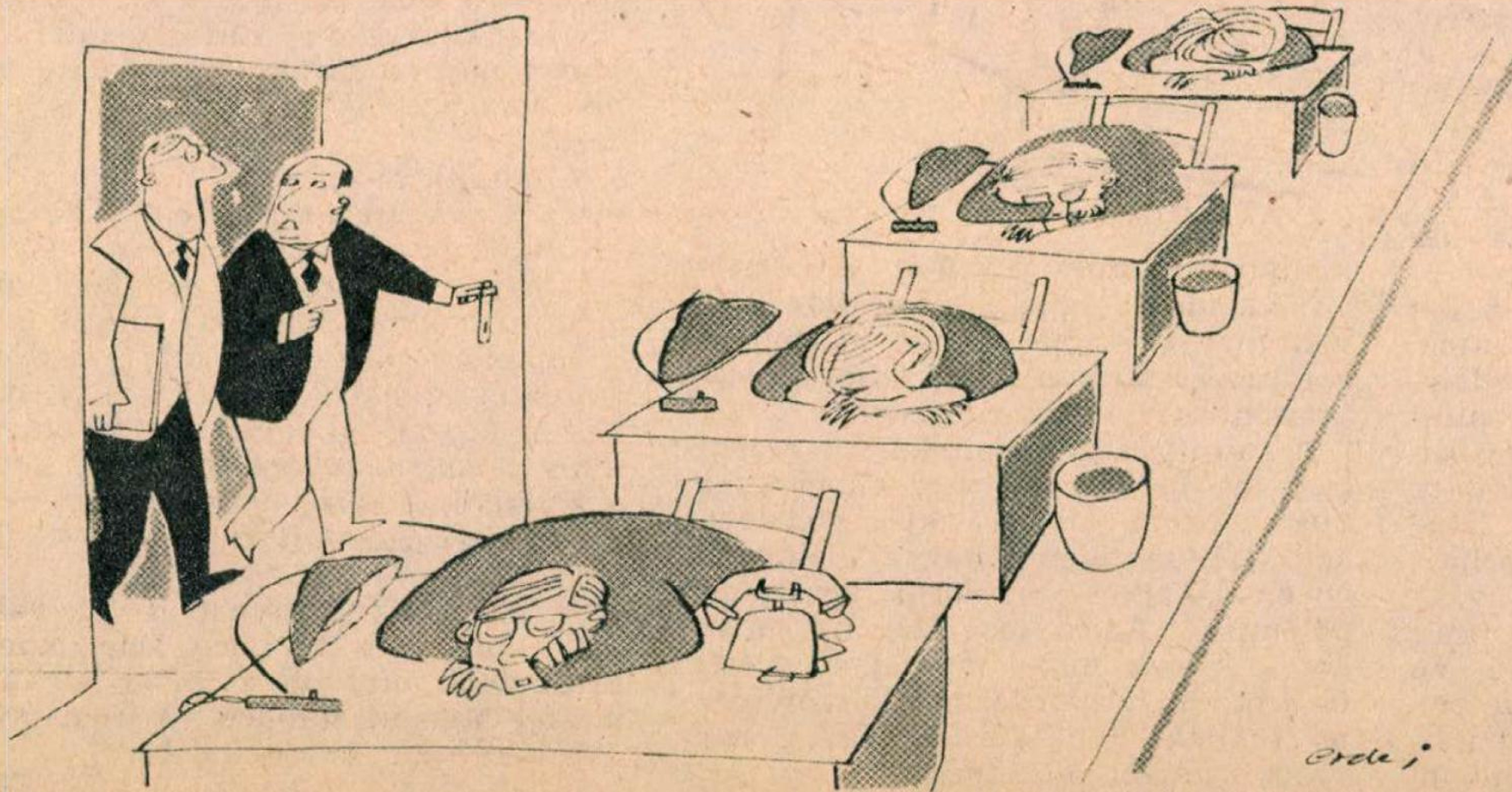

Nem közölhető kéziratot küldtek:

D. Mária, Szeged – N. Magdolna, Bp. V., Szt. István krt. — dr. S. Béla, Bp. V., Kecskeméti u. — M. Tibor Bp. XIX., Vöröshadsereg útja — D. Péter, Bp. XIII., Pozsonyi út — F. György, Pereces — K. Lajos, Pilis — K. Tibor, Sopron — P. Mária, Pécs — O. Ede, Környebánya, — K. István, Székesfehérvár – D. Róbert, Szolnok – B. Edit, Bp. XVI., Jávor u. – M. Katalin, Bp. VIII., Biró L. u. – F. Johanna, Bp. XII., Alkotás u. – V. László, Bp. XIII., Pozsonyi út – L. Béla, Bp. VI., Munkácsi u. – dr. L. Józsefné, Bp. IX., Tüzoltó u. — N. Zsuzsanna, Tiszaszederkény, H. Lajos, Dunaharaszti — K. Ilona, Vésztő — S. István, Bük, — M. József, Bp. XX., Rákóczi u. — B. György Bp. XIII., Sziget u. — V. Kálmán, Pápa — dr. N. László, Bp. XI., Mányoki u. — Cs. Piroska, Bp. V., Petőfi S. u. — Sz. Kálmán, Kunszentmiklós – Sz. Béláné, Bp. XI., Mohai út – D. Andor, Bp. XIV., Korong u. – B. Gyula, Bp. XIII., Róbert K. krt. – M. Imre, Bp. XI., Zenta u. – M. G.-né, Kiszombor – P. János, Arad – K. O., Újpest — S. Jenő, Sükösd — B. György, Bp. VII., Akácfa u. — E. János, Debrecen — R. Lóránt, Bp. Aranka u. — K. Emil, Bp. IX., Üllői u. — M. Ottó, Budaörs F. Antal, Gátér-tanya – Cs. László, Bp., IX. Üllői út – L. Béla, Bp., VI. Munkácsi M. u. – J. Pál, Bp., II. Vöröshadsereg út – L. Gyula, Bp., XII Zólyom lépcső – H. György, Acsád – Zs. Lászlóné, Bp., III. Hévízi út – B. József, Kalocsa – H. Gézáné, Bp., III. Bogdáni út – L. Géza, Bp., VII. Sajó u. – T. Lászlóné, Bp., XII. Orbánhegy – Sz. Béla, Vác – P. Ottóné, Bp., XX. József A u. – G. Sára, Bp., XII. Bán u. – F. Anna, Abony – R. Jánosné, Bp., VII. Klauzál u. – Sz. György, Bp., VII. Wesselényi u. – H. Péter, Bp., VII. Rákóczi u. – F. Vera, Szeged

Szakszerűen!

Erdei Sándor rajza

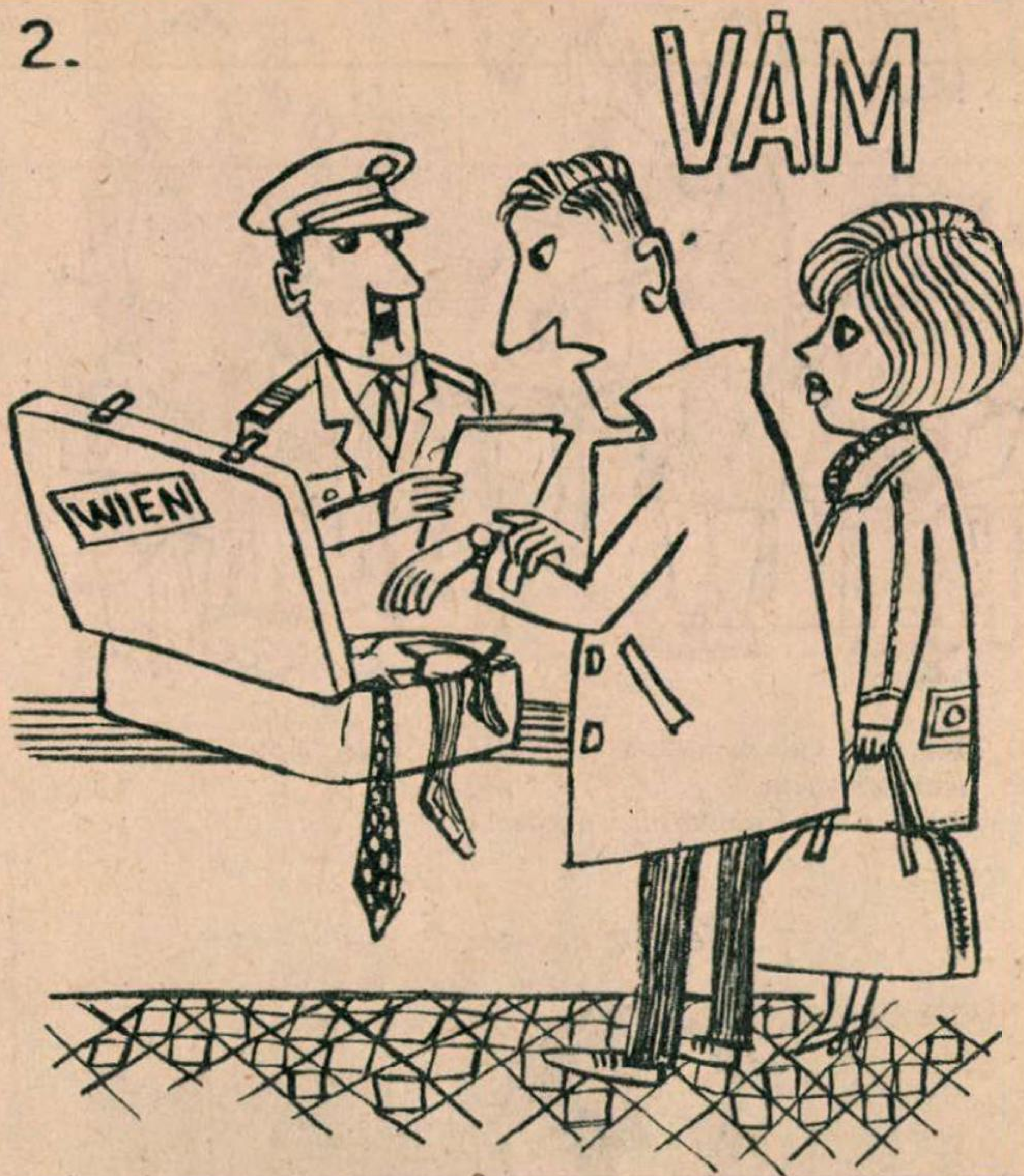
– A vállalatunk elfekvő tartaléka!

Pontos válasz

Várnai György rajza

– Na, még egy óra és utazhatunk haza...

– Hány óra van magánál?
– Fél nyolc!...

Le az egyoldalúsággal!

Amikor széles arcvonalon folyik a harc az emberek egész napját elrontó pesszimizmus ellen, nem lenne szabad megfeledkezni arról a célzatosan borúlátó hírszolgálatról, amely az újságok, a rádió és a TV tájékoztató tevékenységét jellemzi. A rengeteg végletes, ritka szerencsétlen hírrel azt a hamis látszatot keltik az emberben, hogy a világ lényege a közlekedési baleset, a betörés, az útonállás, a szélhámosság, az ételmérgezés és a sajtóhiba. Egy-egy újság elolvasása közben úgy érzi magát az ember, mint a beteglátogató, akinek a kórházban olyan képe alakul ki a világról, hogy mindenki beteg, baleset érte, veseköve van vagy idegösszeomlásban szenved, aszerint hogy az illetőt melyik osztályba vetette a sorsa.

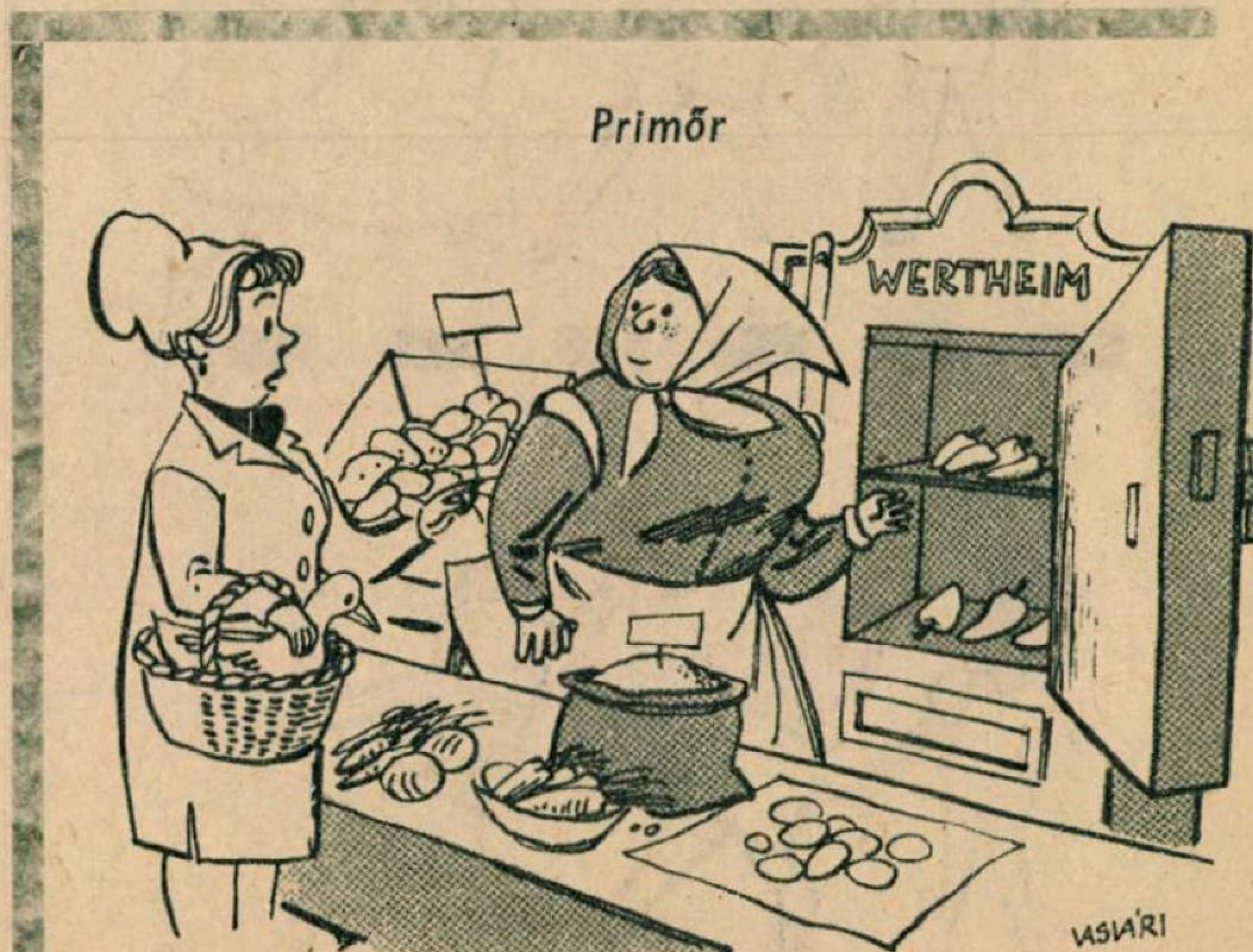
Itt vannak például a közlekedési balesetek. Ezekről a leverő kivételekről megemlékezik sajtónk, de sajnálja a terjedelmet a közlekedés túlnyomóan örvendetes eseményeiről, amelyek minden összeütközés vagy más zavaró körülmény nélkül mennek végbe. Vagy: „Ki tud róla?" címmel riasztó arckifejezésű fénykép jelenik meg a lapokban valamelyik szélhámosról, aki becsapta embertársait. De hol vannak azoknak a becsületes, derék embereknek a fényképei, akik senkit sem csaptak be? Vagy csak szélhámossággal lehet elérni, hogy egy kicsit népszerűsítsék az embert? „Gázolt, majd cserbenhagyta áldozatát!" — harsog a cím. Mennyivel megnyugtatóbb lenne, mennyivel inkább visszaadná az emberiségbe vetett hitünket, ha ezt olvashatnánk: „Nem is gázolt, de ha gázolt volna, akkor sem hagyta volna cserben áldozatát X. Y." Ezrek és ezrek vannak, akik nem vezetnek ittasan, megadják az elsőbbséget és idejében fékeznek, de ezeket az embereket háttérbe szorítja tisztességük és humanizmusuk, mert a hírnév csak akkor emeli őket szárnyára, ha letérnek az erény és a fegyelmezett közlekedés útjáról.

A kivételes, szomorúan rendhagyó esetekről beszámolnak lapjaink, de vajon miért nem írják meg, ha az ember éppen nem sikkaszt, nem tör be és nem útonáll. Pedig mindenkinek jólesne, ha felfigyelnének tisztességes magatartására. A pesszimista hírközlés különben külpolitikai tekintetben is megfigyelhető. Sohasem lehet olvasni a grönlandi helyzetről. Miért? Mert eszkimó tábornokok nem ragadják magukhoz a hatalmat puccs segítségével? Vagy itt vannak a csillagászok. Csak akkor figyelnek fel, ha valamelyik csillag felrobban. Akkor izgatottan jelentik obszervatóriumról obszervatóriumra, hogy ilyen szupernova, olyan szupernova. Miért? Az olyan nagy bűn, ha egy csillag fegyelmezetten kering, és nem robban fel?

Optimistább hírszolgálatot!

Feleki László

Primőr

– Kérek egy fél paprikát...

A családanya

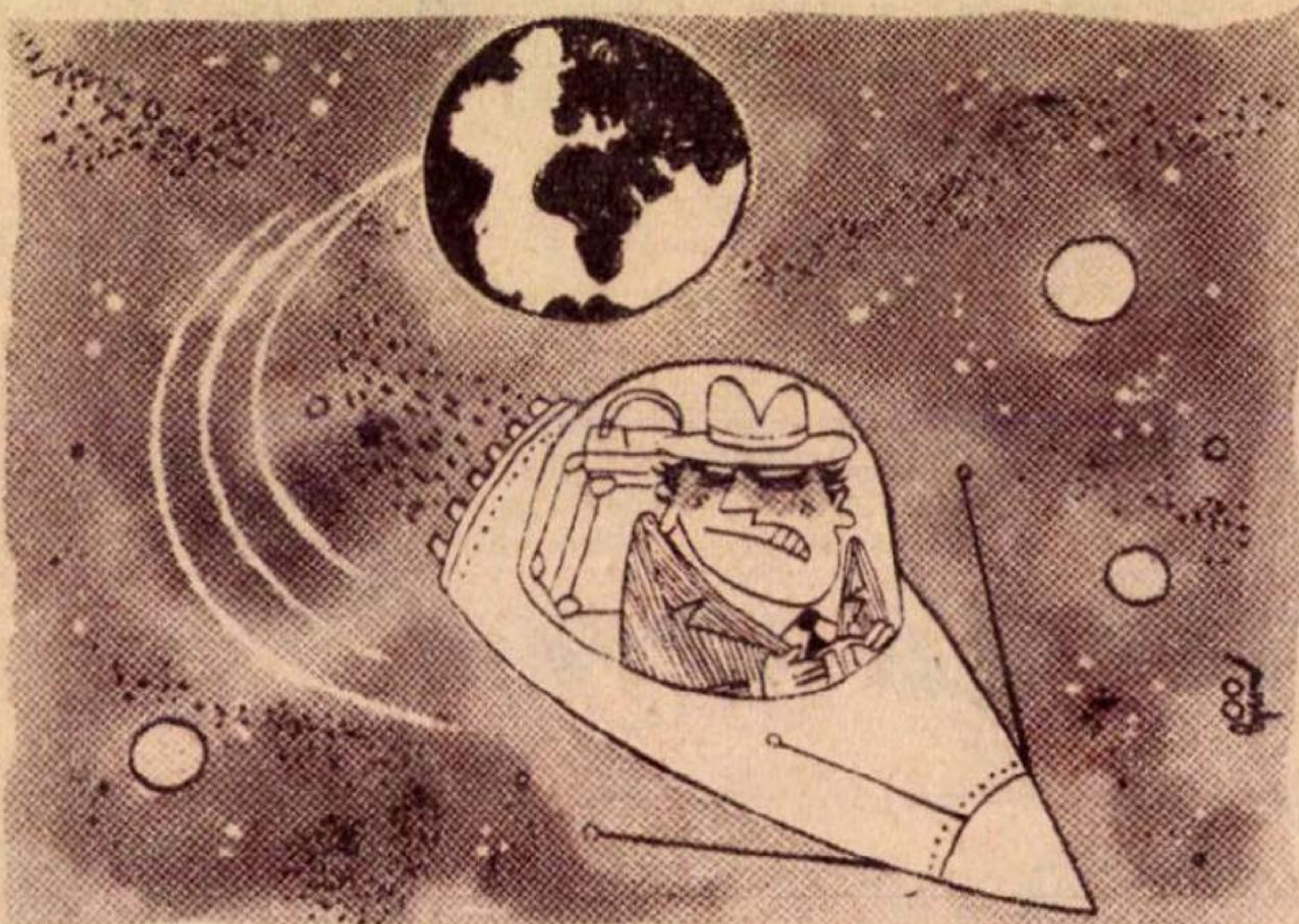
– Most már egészséges, asszonyom, de még három napi pihenőre lenne szüksége.
– Akkor tessék munkába engedni!

Alkalmas pillanat

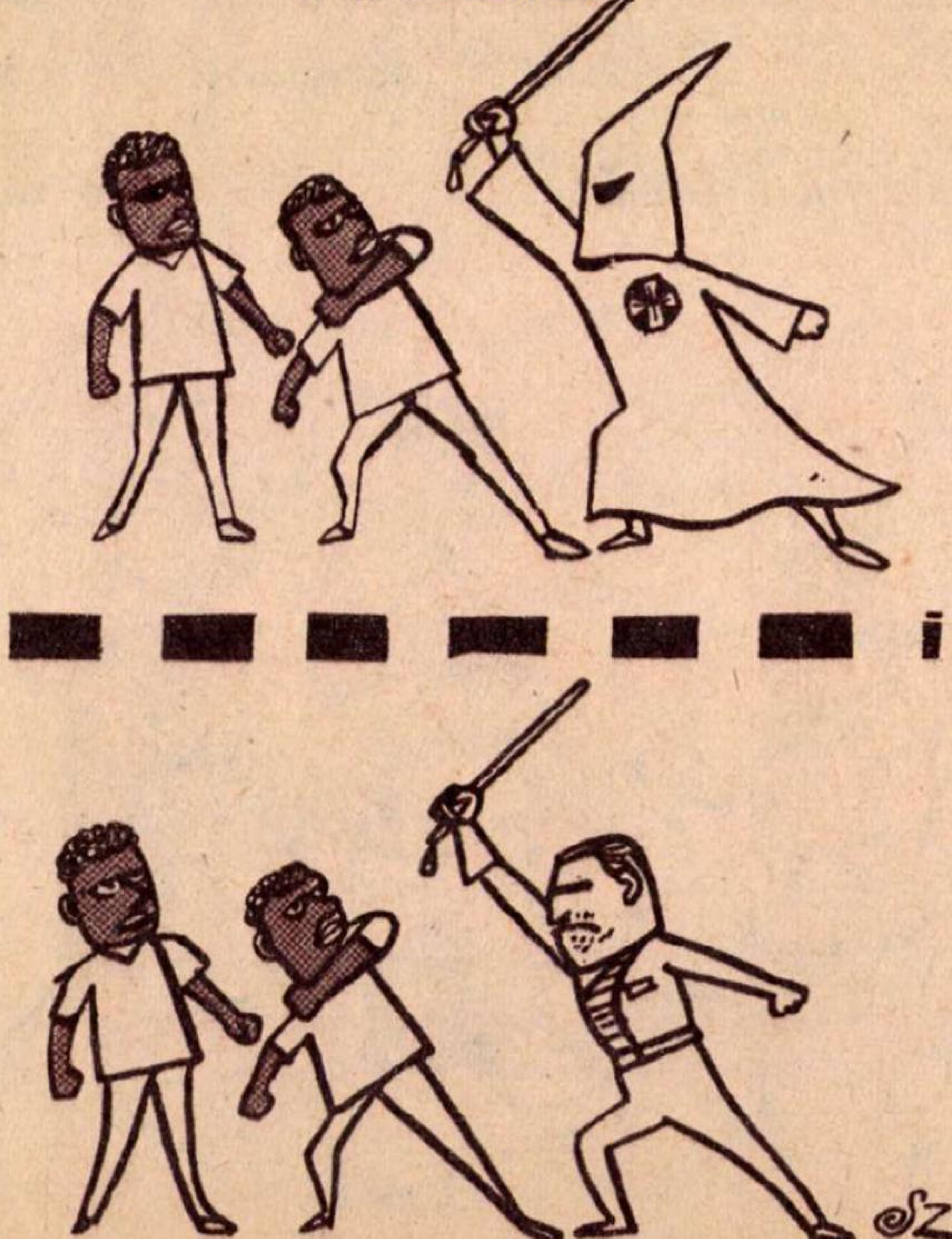

– Na, most végre megkérheted a kezemet...

Sértett önérzet

– Boldoguljanak nélkülem!...

.. ugyanaz illegalitásban.

BÁTORSÁG

A bátorság egykor elsősorban harci erény volt. Ki minél több embernek nyisszantotta el a nyakát vagy kólintotta fejbe, annál bátrabbnak számított. Szerencsére, ma, az effajta bátorság kezd kimenni a divatból, és helyébe lép a mindennapi, mondjuk, civil-bátorság. Mert a tapasztalat azt mutatja, hogy a mindennapi életben is állandó szükség van bátorságra.

Ennek megnyilvánulási formája igen sokféle lehet. Hogy csak egy példát mondjak, nem csekély bátorságról tesz tanúbizonyságot az, aki a villamoson a szomszédja újságjába beleolvas, és ha az tovább akar lapozni, megfogja a kezét, mert ő még nem végzett.

Hiszen jó, jó, Toldi Miklósnak is szüksége volt némi bátorságra, mikor megbirkózott a farkasokkal, de mi ez ahhoz képest, mint egy gyenge lapra a piros ultit bemondani. Bemondani és megcsinálni!

Bátorság kell egy unalmas értekezleten nem ásítani, és ugyanazt, amit már előtted tízen is elmondtak, nagy lendülettel újra előadni, mintha most találtad volna ki. Igen nagy bátorság kell a ruhatári tolongásban főnöködet teljes erővel hátba vágni, és utána bocsánatért hebegni, mert azt hitted, hogy Kovács barátod van előtted.

Ó, és még hányféleképpen lehet bizonyságot tenni a bátorságról! Hogy még néhány példát említsek, nagy bátorság kell dán nőnek magyarul udvarolni, a rostélyost, ha rágós, a vendéglőben visszaküldeni, lyukas harisnyában cipőt vásárolni, eszpresszóban szerelmes pár asztalához leülni, és azt állítani, hogy érted a modern költők verseit. Rendkívüli bátorság kell csúnya nőt megcsókolni, mert az feltétlenül visszaadja.

Elismerést érdemel annak az embernek a bátorsága, aki mint vendég a rossz feketére azt mondja, hogy soha az életben nem

ivott jobbat. Nemkülönben dicséretet érdemel bátorságáért az a kibic, aki — elunva a játékos töprengését — kiragad kezéből egy lapot és az asztalra csapja.

Természetesen a bátorságnak is megvannak a határai. Van olyan bátor ember, aki a Balatont átússza, vagy az autóbuszban 10 filléresekkel fizeti ki a jegy árát, de olyanról még nem hallottunk, aki a Közértben, ha 10 deka liptóit vásárol, és a mérleg csak 9-et mutat, ki merte volna nyitni a száját. No de ha már van olyan bátor ember, aki nem fél az űrben sétálni, majd csak akad ilyen is.

Bízzunk a jövőben.

Balázs Sándor

– Drágám, nekem nem az ellen van kifogásom, hogy ágyban kívánod a reggelit, csak az ellen, hogy mindenáron az ebédlőben akarsz reggelizni!
(A londoni „Daily Mirror"-ból)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Miből vették észre, hogy itt a tavasz?

Nem köszönt vissza a jeges.
B. E.

Megszólított egy vadidegen nő, este, a Rákóczi téren.
D. F.

Az alábbi költségvetésből:

egy új kosztüm	2100,–
a kosztümhöz való cipő	350,–
a cipőhöz való táska	450,–
a táskához való kesztyű	100,–
Összesen:	3000,–

F. Gy.

Egyik pillanatról a másikra feltűnt nekem, hogy Földünknek a Nap körüli keringése és a tengelydőlés következtében évszakváltozás állt be.
F. L.

Tegnap megfordultam az utcán a saját feleségem után.
G. Sz.

A házban, ahol lakom, befejezték a kazán javítását.
K. A.

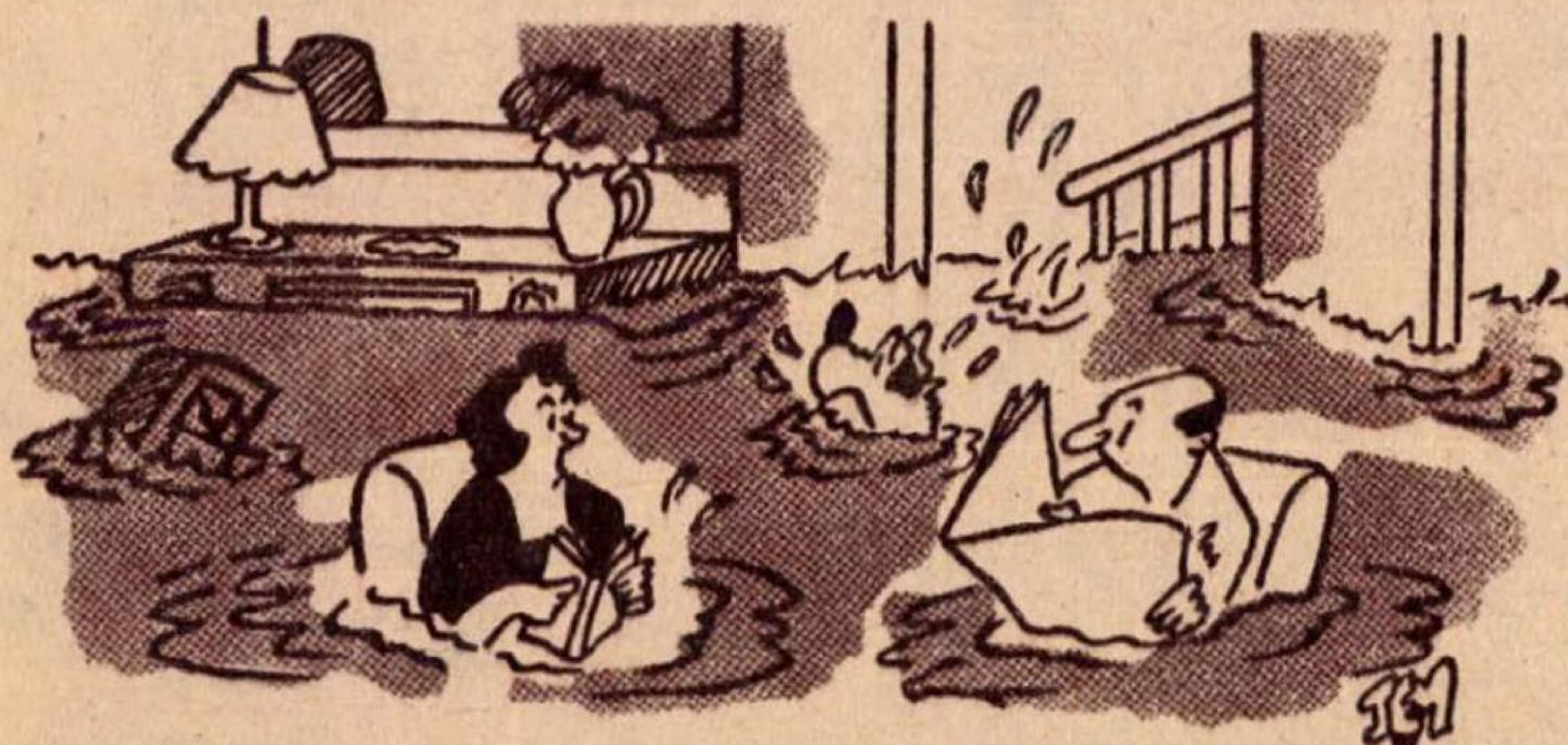
A tévé-híradóban egyre több a traktor.
M. Gy.

Olvastam az újságban.
P. L.

Befizettem a jövő évi tüzelőmet.
S. P.

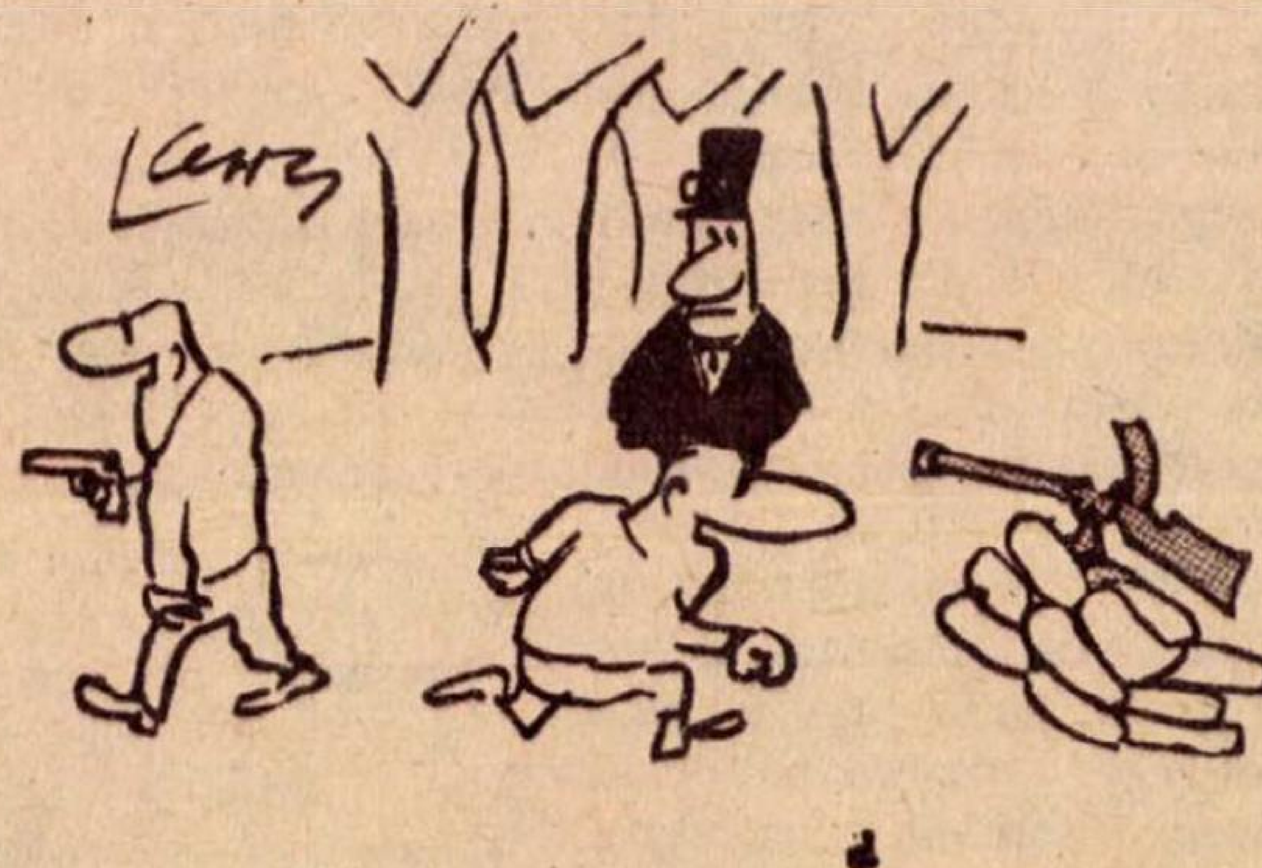
Bizseregni kezdett a vérem.
T. L.

IMPORT HUMOR

– Nézd csak meg, fiacskám, nem csináltak már megint valamit ezek a gyerekek?
(A londoni „Daily Mirror"-ból)

PÁRBAJ

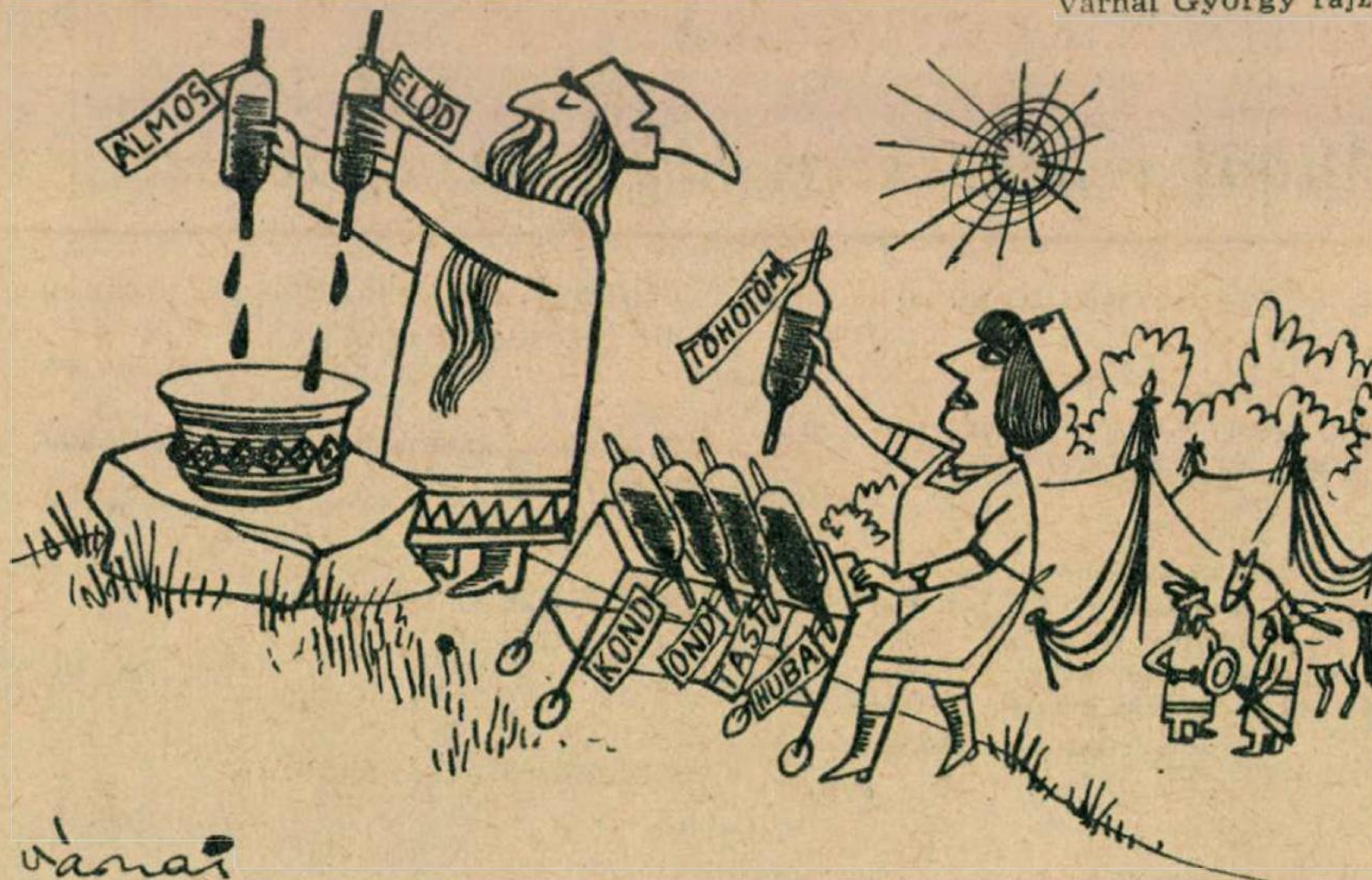
– Elfeledkeztünk a születésnapjáról!...
(A londoni „Sunday Express"-ből)

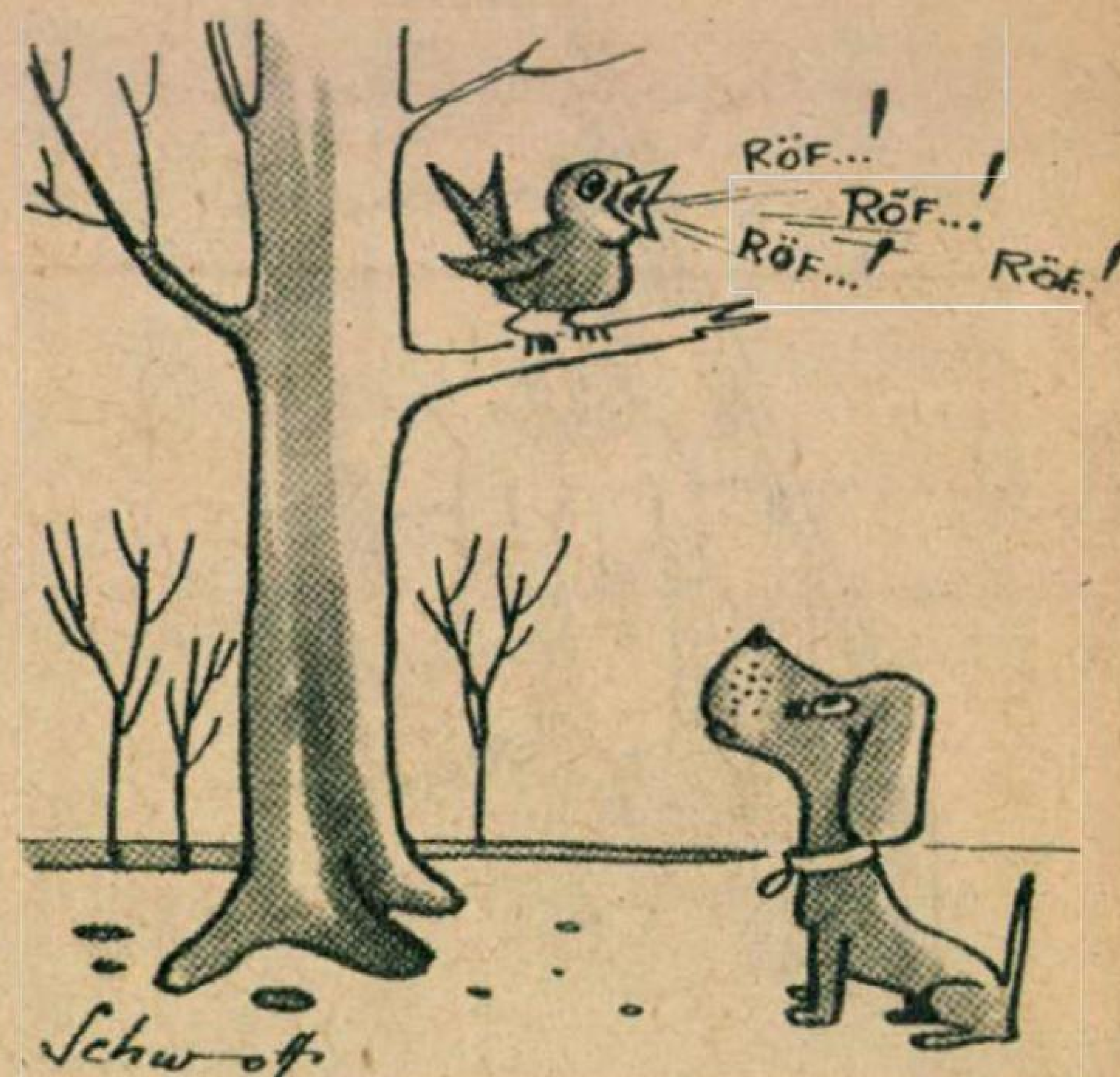
– Már megint hazahoztál munkát?!!
(A római „Vie Nuove"-ból)

Vérszerződés

Várnai György rajza

Érdeklődés

– Mondd, madárkám, ti mennyi nyelvpótlékot kaptok egy idegen· nyelv után? . . .

Ezt olvastuk

EZT IS FÚJJÁK, AZT IS FÚJJÁK?

Az Esti Hírlap március 27-i számában olvastuk, hogy fogadást rendeztek Louis Armstrong és együttesének tiszteletére a Német Demokratikus Köztársaság fővárosában, és Armstrongnak marcipán-szaxofonnal díszített tortát nyújtottak át. A közölt kép viszont azt az örökbecsű pillanatot ábrázolja, amint a világhírű néger dzsessztrombitás nem marcipán-szaxofont, hanem pisztont kap tisztelőitől.

MIRE JÓ A FÓLIA

A Népszava szerint a fekete műanyagfóliával bevont földeken azért érik be hamarább a szamóca, mert *erősebb a napsugárzás.* A napsugárzás erősségét meteorológiai és kozmikus tényezők határozzák meg, ezeket sem műanyagfóliával, sem ráolvasással befolyásolni nem lehet. Sajnos, ezen a szakterületen is érvényes a tantétel, mely szerint nem a farka csóválja a kutyát, hanem fordítva.

KI A NORMÁLIS EMBER?

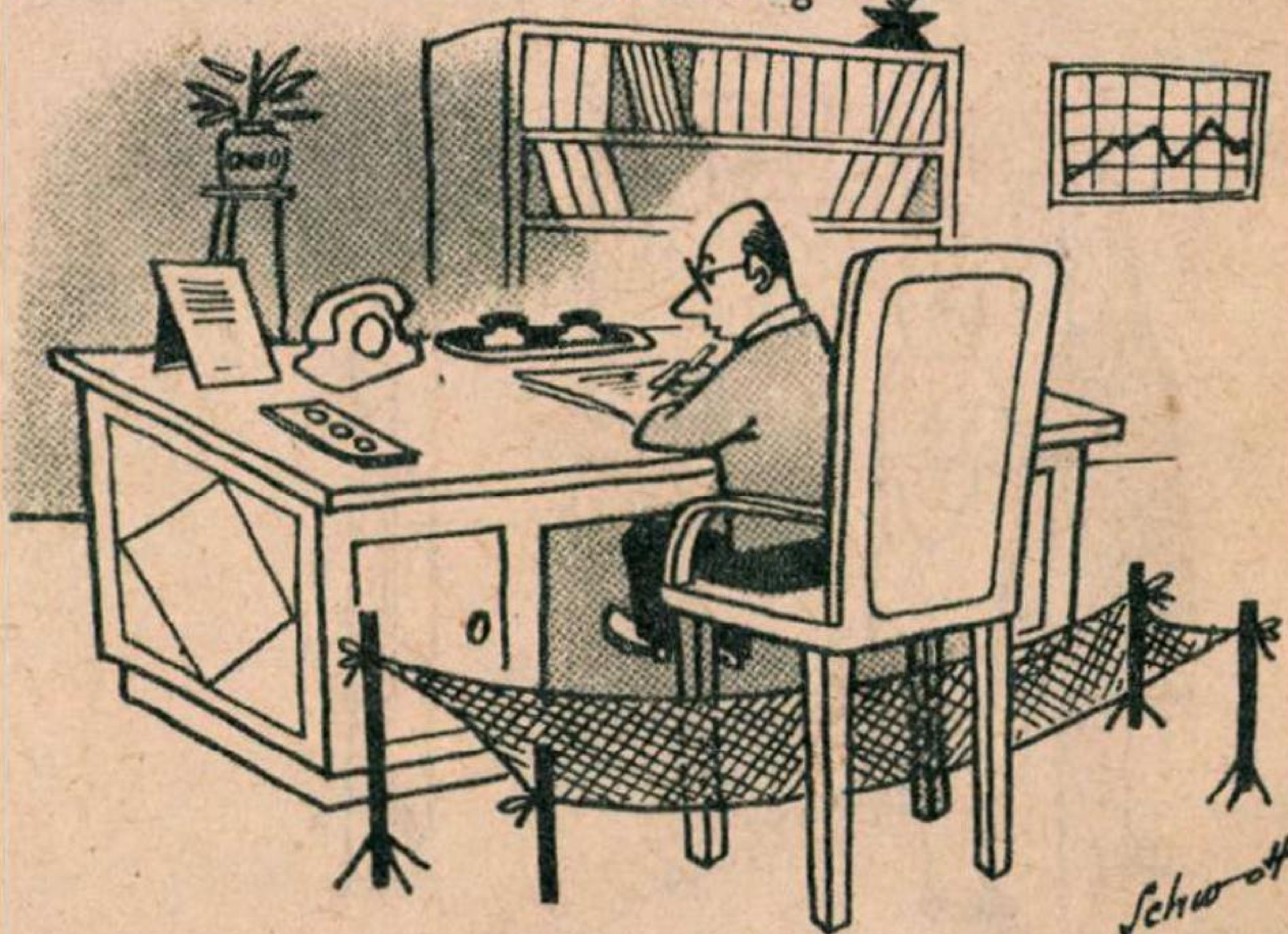
A Hétfői Hírek egy harmadfél méteresre nőtt embernek szomorú sorsát ecsetelte azzal, hogy a szerencsétlen óriásnak *négyszer annyi* élelmiszerre van szüksége, mint egy *normális* embernek: reggelire két liter kakaó, 10 lágytojás mellé fél kiló vajat és két kiló kenyeret eszik meg. Aki ennek a negyedrészét fogyasztja el, tehát a kakaó és lágytojás mellé egy és egy negyed tábla vajat ken fel fél kiló kenyérre, és ezt a halom vajas kenyeret meg is eszi: lehet, hogy normális ember, de hovatovább nem lesz az, és még az Extra Áruházban sem talál olyan nadrágot, mely – a kedvére való.

Vonzó kiszolgálás

— Ugyanazt mégegyszer, kisasszony! Borotválás, hajvágás, pitralon, mosás, brillantin . . .

Óvatosság

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220. – 65.2365 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65,7338 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504